LABDARÚGÁS

ARA: 4 FORINT. 1976. JÚLIUS. XXII. ÉVF. 7. SZ.

Az FTC-től a SZEOL-ig

16 csapat játékosai a lezárult bajnokságról

–Micsoda bajnokság volt!

c. cikkünkben, a 6. oldalon beszél Martos, Ebedli és Pusztai, képünkön a bajnoki aranyéremmel (Pozsonyi Lajos felv.)

Az NB II 1975—76. évi bajnoka a Dunaújvárosi Kohász. A legfelső sorban balról: Fajt, Németh, Palicskó Tibor vezető edző, Andriska Vilmos másodedző, Majzlinger, Kerekes. Előttük a második sorban: Mártha, Sajó, Fajkusz, Klement, Kántor, Badi, Horváth Z. A harmadik sorban térdel: Formaggini, Horváth Gy., Tatár, Szepesi, Szűcs, id. Sulia Ottó gyúró. A legalsó sorban ül: Pajzs, Székely, Timár, ifj. Sulia O., Boromissza, Tóth (Geleta Pál felv.)

Az NB II 1975—76. évi 2. helyezettje a Dorogi AC. A legfelső sorban áll balról: dr. Császár Gábor orvos, Szabó, Engelbrecht, Horváth II, Schnitzer, Szilasi, Gabala, Buzánszky Jenő technikai vezető. A középső sorban áll: Molnár gyúró, Peszeki I, Peszeki II, Csóri László másodedző, Ivanics Tibor vezető edző, Ilku István másodedző, Kiss R., Hernádi, Fischer intéző. Elöl guggol: Tóth, Rozgonyi, Kiss K., Gersner, Izsó, Fürstenczeller, Ecker, Bartalos, Major (Geleta Pál felv.)

NAPIRENDEN...

Az élet soha nem hagy időt a kényelmeskedésre. Minden pillanatnak meg van a maga rendeltetése. Így van ez természetesen a sportban is, amely már régóta része az ember mindennapi életének. Az a szünet, amely a két bajnoki év között a labdarúgók rendelkezésére állt, tulajdonképpen szerves része annak a folyamatos tevékenységnek, amely végigkíséri a játékosok pályafutását. Az a néhány napos szabadság, amelyben a futballistáknak része volt, az egyik ugyancsak fontos eleme a tervszerűen felépített felkészítési, és a mindennapos edzésmunkának. Egyik sikeres edzőnk fejtette ki ezzel kapcsolatban: a leggondosabb előkészületi, majd a legtervszerűbb folyamatos edzés sem biztosítéka a képességek teljes kibontakozásának az összefüggő pihenés nélkül! Ha bármelyik elmaradna, s ha megbomlanának a munka és a pihenés helyes és szükséges arányai, azt a játékos, a csapat, végső soron az egész sportág jóvátehetetlenül megsínylené.

Mindez nem teória, hanem olyan valóság, amelynek pozitív, illetve negatív hatását mi már jócskán megismertük. Tudjuk mit jelent a törvények megsértése, az arányok megbomlása. S az utóbbi időben egyre erőteljesebben tapasztaljuk az ellenkezőjét, azt, hogy milyen eredmények vannak születőben a törvényszerűségek betartása, egyre nagyobb mértékben való érvényesülése nyomán.

Jó dolog, hogy mind szélesebb körben megy át ez a köztudatba, a játékosok gondolkodásmódjába. Ennek illusztrálására egyetlen példa: az élvonalbeli játékos, akire még nemrégiben is az volt a jellemző, hogy „nem könnyen kezelhető" fiú, a szabadságra indulása előtt éppen az autóját ellenőrizte. Arra a kérdésünkre, hogy mi lesz a program, így válaszolt: „Aktív kikapcsolódás. Olyan pihenés, hogy ne kelljen mindent újra, elölről kezdenem. Mert én már tudom, hogy az újra kezdés milyen gyötrelem, s ahogy múlnak az évek, annál nehezebb." Figyelmesen hallgattuk a gondosan megfogalmazott mondatokat, s mivel tetszett a mondandó, mosolyunk kísérte a szavakat. Lehet, hogy a labdarúgó félreértette a mosolyt, talán a tamáskodás megnyilvánulásának tekintette, szükségesnek tartotta hát még néhány komoly szóval kiegészíteni: „Maga most mosolyog, pedig úgy igaz, ahogy mondom. A pihenés leggondtalanabb perceiben sem felejtem el, hogy én nem újra akarom kezdeni, hanem folytatni szeretném a munkát, amit nehezen bár, de megszoktam, s ami nélkül — erre saját gyötrődéseim révén jöttem rá — nem lehetnék az a pályán, aki tavasszal voltam. S mivel az ősszel tovább is akarok lépni, tudom hogyan kell eltöltenem a szabadságom napjait."

Mi sokszor megcsodáltuk ennek a fiúnak az akaraterejét az utóbbi hónapokban, sokat is tapsoltunk neki. Most már abban is biztosak vagyunk, hogy ősszel és a következő években — hiszen ma mindössze 26 éves — még több okunk lesz az elismerésre.

A megváltozott idők jele, hogy ilyen gondolatokkal utaztak a gyerekek...

Véget ért a szabadság már régen, a munka zaja verte fel a csapatok háztáját. Ugyan mi lesz a következő hetekben, hónapokban? Jogos a kérdés, hiszen az elmúlt tavaszi idényt nemcsak a soha nem volt rengeteg esemény tette oly érdekessé és izgalmassá, hanem az is, hogy már jóval több örömünk akadt, mint az elmúlt évek során.

Önkéntelenül is felvetődik a kérdés: helyes volt-e tavasszal annyira sűríteni az eseményeket? Hiszen köztudott, ha megszoktuk a rendezvények gazdagságát, akkor a jövőben sem érjük be kevesebbel. A visszalépés óhatatlanul hiányérzetet kelt, csalódást okoz.

Nos, az MLSZ mai nyughatatlan vezetői úgy ítélték meg, hogy a 75. éves évforduló ünnepi gazdagságát állandósítani, ha lehet fokozni kell. Erről tanúskodik az a gazdag őszi program, ami az elmúlt hetekben került nyilvánosságra.

Mivel az őszi műsort részleteiben már ismeri az olvasó, szükségtelen azt itt megismételni. Célszerűbbnek tartjuk néhány vonását reflektorfénybe állítani.

Az egyik legfontosabbnak a bajnoki fordulók számának növelését tartjuk. Ismeretes ugyanis, hogy az NB I létszámát 18-ra emelték, ami önmagában véve azt jelenti, hogy az eddigi 15 helyett 17 bajnoki forduló lesz egy-egy idényben! Vagyis a bajnoki évben a végső sorrendet az dönti el, hogy a múltbeli 30 helyett hogyan állt helyt a csapat 34 bajnoki mérkőzésen. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy egy-egy kisiklás az egész esztendő folyamán helyrehozható. Jelenti továbbá azt is, hogy még szélesebb távlatokban kell gondolkodni. A játékosokat, a csapatokat még alaposabban, még nagyobb előrelátással kell felkészíteni!

Ahogyan mi a nyári felkészülési időszakban tapasztaltuk, a magyar élvonalban világosan látják az új, a megnövekedett feladatokat, s az immár kétéves tapasztalatokat meggondoltan építették be a munkába.

Az NB I megnövekedett létszáma egészen új képet alakít ki. A 18 csapat közül már csak 6 képviseli a fővárost, 12 pedig hazánk egy-egy fontos központjának a reprezentánsa. Kezd kialakulni az a kép, amelynek kontúrjait az új MLSZ két évvel ezelőtt felvázolta: a Nemzeti Bajnokság valóban tükrözze is ezt a jellegét. Azt, hogy a magyar labdarúgást nemcsak a főváros, hanem az egész ország fémjelezze. Az így kialakult egyharmad—kétharmados arány már erősen közelít az elképzelésekhez, de a teljes megvalósulás a következő évek feladatai közé tartozik. A vidéki egyesületeknek új az a megtisztelő, de ugyanakkor hallatlanul nehéz feladat, hogy a következő időszakban valóban eltűnjön a főváros és a vidék közötti különbség a zöld gyepen is!

A vidék nagyszerű képviselője, a székesfehérvári *Videoton* páratlanul izgalmas küzdelemre késztette az elmúlt év kétségtelenül legjobb együttesét, a *Ferencvárost*. A két együttes híveinek most volt alkalma annak kiszámolására, hol, melyik ponton dőlt el az arany-, illetve az ezüstérem sorsa. Bizonyára mindkét csapat házatáján sokat tanultak az egymást követő fordulók eseményeiből. Egy dolog azonban egészen világos: a harc nagyon becsületes küzdelemben dőlt el! Ez a vetélkedés azonban azt is példázta, hogy végre el kell halkulnia a főváros—vidék problémának, mert éppen a székesfehérváriak bizonyították be, hogy a feltételek a legnagyobb eredmények elérésére a vidéken is adottak! A feltételeket Magyarországon, a társadalmi-gazdasági előrehaladásunk eredményeképpen tucatnyi helyen hasonlóképpen meg lehet teremteni! Csak éppen olyan vezetési stílust kell kialakítani, mint amilyent a VIDEOTON házatáján hoztak létre.

Olyan bázisok, mint a székesfehérvári, már régen léteznek hazánkban! Hatalmas gazdasági egységek, jól megalapozott egyesületek, a patrióták összefogott segíteni akarása, és a labdarúgás végtelen szeretete — kis országunk minden táján megtalálható. És ott van mindenek fölött az a végtelen gondoskodás, amelyet szocialista államunk nyújt a sport és testnevelés számára. Úgy érezzük, ilyen körülmények között minden az embereken múlik! Azon, hogy odaadó és nagyon jó vezetéssel, a legkorszerűbb szakmai munkával sokszorozzuk meg csapataink tudását.

A jelekből arra lehet következtetni, hogy azok a pozitív vonások, amelyek az év első felében már jelentkeztek, az új bajnoki évben tovább erősödnek labdarúgásunkban. Erre nagy szükségünk lesz, hiszen válogatott csapatunknak, amely végső soron labdarúgásunk színvonalát fémjelzi, már az őszi idényben is komoly, nagy feladatai lesznek, s ezek jövő tavaszra még csak sokasodnak.

Ha a nyári lelkesedés lesz az ősz mindennapjainak állandó motívuma, nem kétséges, hogy az átszervezett, kiszélesedett nemzeti bajnokság sok örömet hoz majd mindannyiunk számára.

VÁLOGATOTTAK ÚJ ARCKÉPCSARNOKA

MÁJER LAJOS
Videoton

Sárbogárdon született, 1956 augusztusában. Még néhány hét és kinő a tizenéves korból, 20 éves lesz. 168 cm magas, 64 kg. A sárbogárdi Volánban kezdett futballozni. Mindig csatárt játszott. 1972-ben került a Videotonhoz. Tagja volt az 1975-ben a Svájcban UEFA-tornán bronzérmet szerzett magyar ifjúsági válogatottnak. Többször játszott az utánpótlás-válogatottban, kétszeres nagyválogatott.

A fiatal játékos szószerint berobbant a magyar labdarúgás élvonalába. Tavaly Svájcban, az UEFA-tornán csodákat regéltek játékáról, Renato Orlando úr, az UEFA-iroda titkára, amikor kora tavasszal Magyarországon járt, érdeklődött utána, s örömmel nyugtázta, hogy Májer a felnőttek között is megállja a helyét.

Két edzés között a székesfehérvári Sóstói pályán ültünk le beszélgetni. Egy régi, azaz pontosabban tavaly decemberi nyilatkozatát idéztem. Akkor ezt mondta: *„Rengeteg adósságom van, csak hatszor játszottam, ősszel. Szeptember végén számomra véget ért az idény. Nagyon készülök! Imádok futballozni. Főként akkor érzem magam jól, ha szorosan őriznek. Szeretek csatározni a védőimmel. De nem válhatok emiatt öncélúvá. Nálunk alapelv, hogy gyorsan játsszunk elöl. Csak már itt lenne a tavasz!"*

— *A tavasz eljött, el is szaladt.* — mondta felderült ábrázattal. — *Ez az én nagy tavaszom volt. Úgy érzem, egy icipicit törlesztettem az adósságomból. Aztán felhúzhattam magamra az álmaimban oly sokat dédelgetett válogatott mezt.*

Hagyomány

— Hol ismerkedett meg a labdarúgással?

— *Sárbogárdon, az általános iskolában kezdtem el focizni. Első edzőm Bruzsa Miklós testnevelőtanárom volt. Alakított egy serdülő csapatot. Nálunk a labdarúgás családi hagyomány, hiszen valamikor az apám is játszott. De most már kiöregedett, átadta nekem a helyét. A sárbogárdi Videoton-kirendeltségen dolgozik.*

— Mikor került el Sárbogárdról?

— *Az általános iskola befejezése után a székesfehérvári Vasvári Pál Építőipari Szakközépiskolába kerültem, de 16 éves koromig visszajártam focizni szülőfalumba. 1972-ben, amikor elkezdtem a suliban a harmadik évet, akkor leigazolt a Videoton. Két meccset játszottam az ifiben, utána a tartalék csapatba kerültem.*

— Tudomásom szerint alig egy év múlva már címeres mezben játszott.

— *1973. november 7-én tényleg válogatott lettem, de akkor még csak az ifjúsági csapatban szerepeltem Ausztria ellen. Kikaptunk 2:0-ra.*

— Aztán gyorsan peregtek az események...

— *1974-ben érettségiztem, s még az év őszén ismét novemberben, de most 30-án játszottam először az első csapatban. Győrben bajnoki mérkőzésen, kikaptunk 5:0-ra. Úgy látszik, nekem minden kezdet vereséget jelentett.*

Iránban – a kispadon

— És a nagyválogatott?

— *1975 nyarán a legnagyobb meglepetésemre és a legnagyobb boldogságomra behívtak a nagyválogatott keretbe. Kiutaztam Iránba, de akkor még nem játszottam. Amikor először kaptam meghívást, még csak kilenc NB I-es mérkőzés állt a hátam mögött. Igaz, hogy közben volt egy sikeres UEFA-tornám. Aztán úgy alakult, hogy 1975 szeptemberében Baróti Lajos bácsi nekem szánta az osztrák ellen a Népstadionban a 7-es mezt. Jó érzés volt, lázasan készültem. A Békéscsaba elleni mérkőzésen azonban megsérültem. Felugrottam fejelni, de rosszul érkeztem a földre és kifordult a bokám. Így a Népstadion helyett otthon, begipszelt lábbal, a tévé előtt hallgattam végig a Himnuszt. Rettenetes érzés volt.*

Jugoszláviában...

— Azért végül mégis elérkezett a nagy pillanat!

— *Ez év tavaszán már — félév sérülés után — a harmadik fordulóban játszottam. Aztán újra kerettag lettem — Argentína ellen. Szorongva vártam, hogy mi lesz. De talán jó volt, hogy annyi kihagyás után ezen a mérkőzésen nem kerültem be a csapatba. Április 17-én Jugoszláviában azonban eljött az én pillanatom. A II. félidő 62. percében... Csodálkoztam, hogy nem voltam ideges. Már a szünetben szólt Baróti Lajos bácsi, hogy melegítsek. „Játssz úgy, mint a Videotonban." E szavakkal küldött a pályára. Különleges érzés volt. Belül égetett a tűz. Bizonyítani akartam. Talán egy kicsit sikerült is.*

— A Videotonban hogyan fogadták az idősebbek?

— *Karsai valami hasonlót mondott, mint később a válogatottban Lajos bácsi. Valahogy így hangzott: „Cselezz úgy, mint az ifiben". Én azóta is szótfogadok neki.*

— Talán egy kicsit túlságosan is...

— *Ez így igaz, mert mostanság talán többet cselezek a kelleténél. Mentségemre szolgáljon, nagyon szeretem a labdát.*

— Miben kell még fejlődnie?

— *A fejelés nem az erényem. Pontosabban kellene kapura lőnöm. Nem érzem a kaput, nem merek kapura törni, ezért rúgtam eddig kevés gólt. Még nem megy. Pedig minden edzésen gyakorolom.*

— Ki a példaképe?

Tichy, Sándor...

— *Nincs példaképem. Tichy Lajos játéka tetszett, de annyira messze vagyunk egymástól alkatilag és játéktudásban is, hogy még őt sem merem példaképnek tekinteni.*

— Sokan hasonlítják játékát Sándor Csikaréhoz. Mi erről a véleménye?

— *Örülök annak, hogy ilyen nagy játékoshoz hasonlítanak. Sokat hallottam Sándor Károlyról, tudom, hogy jól cselezett és gólveszélyes volt. Sajnos játszani nem láttam, és személyesen sem ismerem. De a hallottak alapján igyekszem hasznosítani az ő erényeit.*

Kiállítás

— A Ferencváros elleni rangadón a játékvezető leküldte a pályáról. Volt már korábban kiállítva?

— *Ez volt az első eset. Nagyon sajnálom az esetet, de komolyan mondom, nem tehetek róla. Végh szerelt, odapattant hozzám a labda, láttam, hogy Szalmásy egyedül van, rögtön indítottam. Becsület szavamra, nem hallottam a játékvezető sípját. No de ezen már hiába kesergek.*

— Örültek a második helynek?

— *De még mennyire. Hiszen végig versenyben voltunk az aranyéremért. Sebaj, majd jövőre.*

Végezetül Májer lelkesen beszélt barátjáról, válogatott-társáról *Csongrádiról*, aztán arról, hogy szeretne továbbtanulni és elmondta, leghőbb vágya: bajnokságot nyerni a Videotonnal és még nagyon sokszor felvenni a válogatott mezt.

Boross Dezső

Feljebb léphetünk!

Tavaly még dédelgettük szívünkben azt a reményt, hogy hátha nemzeti tizenegyünk mégiscsak kiharcolja a csoportelsőséget az Európa-bajnokságon. Április 16-án azonban a Népstadionban 2:1-re kikaptunk Wales csapatától, s ezért nem lehettünk ott Európa legjobbjainak végső vetélkedésében. Aztán júniusban jött egy újabb kudarc. Baróti csapata Szófiában a Bulgária elleni olimpiai selejtezőn 4:0 arányban alulmaradt. Erre a két mérkőzésre érthetően nem szívesen emlékezünk. Annál inkább arra az időszakra, arra az egy esztendőre, ami ezután következett. Az történt ugyanis, hogy az MLSZ határozatot hozott arra: meg kell kezdeni egy új, merőben átszervezett, fiatal csapat kialakítását. Leszögezte a válogatási elveket is, amelynek az volt a lényege, hogy a címeres mezt csak olyanok ölthetik magukra, akik a pályán és a magánéletben is eleget tudnak tenni a magas szintű követelményeknek. Biztatta az MLSZ Baróti Lajos, szövetségi kapitányt arra is, hogy egy éven át, egészen a VB-selejtezőkre való közvetlen felkészülésig bátran kísérletezzen, dobjon tűzbe fiatalokat, ne féljen az esetleges balsikerektől, bízzon a tehetségekben, s aki az igényeknek megfelel, építse be a jövő csapatába. És a szövetség Barótinak és a játékosoknak biztosított egy sereg játéklehetőséget is.

A magyar nemzeti tizenegy, egy év alatt, tavaly augusztustól tizenegy hivatalos, országok közötti mérkőzést játszott, s egy sereg olyan nemzetközi találkozót, amelyen Budapest néven szerepelt. S közben a csapat gerince, hét-nyolc játékos ott küzdött a zöld gyepen az utánpótlás EB-ért is! Igazán nagyszerű lehetőség nyílt arra, hogy a kapitány előtt felvonuljanak a legjobbjaink, mint egy képességfelmérő vizsgálaton. Baróti gazdag tapasztalatokat szerezhetett, meggyőződhetett arról: fiataljaink mit érnek, mit tudnak a nemzetközi porondon, hol tartanak technikai, taktikai és erőnléti felkészültségben, küzdőképességben, akaraterőben, no és persze csapatjátékban.

A szövetségi kapitány tavaly augusztus óta nem kevesebb mint

három tucat játékost

tisztelt meg a bizalmával Teherántól Szombathelyig, az év utolsó válogatott mérkőzéséig öt újoncot avatott, majd ez évben, az osztrákok elleni jubileumi mérkőzést bezárólag újabb tizet! Íme az újdonsült fiúk: *Gujdár, Paróczai, Kerekes, Rab, Kereki, Nyilasi, Ebedli, Zombori, Csongrádi, Wollek, Májer, Izsó, Weimper, Kovács I* (Vasas), *Magyar.*

Ez alatt az egy év alatt csupán egyszer maradt alul a válogatott Lódzban, a VB-bronzérmes lengyelek ellen. Legyőztük Iránt 2:1-re, Ausztriát 2:1-re és 2:0-ra, Franciaországot és Svájcot 1:0-ra, Argentínát 2:0-ra, Luxemburgot 8:1-re, s idegenben 1:1-et értünk el a későbbi Európa-bajnok Csehszlovákia ellen, s az EB-négy közé jutott Jugoszlávia ellen pedig Banja Lukában 0:0-t! Remek sorozat ez, még akkor is, ha nem díjmérkőzéseket játszottunk, hanem, amint mondani szokták, barátságos találkozókat. De vajon beszélhetünk-e barátságos mérkőzésekről olyankor, amikor két ország válogatott csapata hivatalos találkozót vív egymással? Aligha, hiszen két ország nemzeti tizenegye mindig verseng egymással, ha másért nem, nemzeti öntudatból, presztízsből, hiszen az eredmény megmarad az utókor számára is!

És ha éppen a díjmérkőzésekről van szó, úgy említést érdemel, hogy válogatottunk az utánpótlás EB-mérkőzéseken kiverte a nagy hírű Angliát, Jugoszláviát, s ezüstérmet nyerve bebizonyította — az UEFA-tornán második helyen végzett fjúsági válogatottunkkal együtt —, hogy fiatal tehetségek tekintetében

felvesszük a versenyt

Európa legjobbjaival!

Baróti szövetségi kapitány a válogatott csapat kialakításában egy év alatt sokat lépett előre. A nemzeti tizenegyet nagyon helyesen a Ferencvárosra építette, mégpedig különösképpen tavasszal, amikor egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy a bajnokságra törő együttes fiataljai egyre jobban beérnek. A hat fradista — a fiatalokhoz Bálint és Pusztai sorolható — lendületével, harcosságával, csupa szív játékfelfogásával magával ragadta a többieket is. *Lukács Sándor,* a Bp. Honvéd balhátvédje például nemegyszer hangsúlyozta, hogy Nyilasi, Ebedli és társai között valósággal szárnyakat kap, s van önbizalma játszani, mert a válogatottban kitűnő a szellem. De ezt elmondta *Gujdár* és mások is. *Fazekas László* például azt emelte ki, hogy ez

az új szellemű gárda

minden mérkőzésen határtalan győzniakarással lép pályára, van hite, önbizalma, tud küzdeni. És ha rutintalan is néhány játékos —, de nem fél, nem hordozza magában a csatavesztéstől való félelem, bizonytalanság érzetét. Azt mondta Fazekas, hogy ez a csapat más, s egyre többet tud. S egy ötvenszeres válogatottnak, sok heves küzdelemben kipróbált, örömöket és bánatokat megélt játékosnak ezt csak igazán el lehet hinni!

S hogy ez a csapat új utat jár, azt nemcsak töretlen küzdőszellemével, minden eddiginél jobb állóképességével bizonyítja, hanem biztató eredményekkel, és ami roppant lényeges: megváltozott, egészségesebb, korszerűbb, a győzelmet könnyebben elérhető játékfelfogással is!

Baróti ugyanis tanult a szófiai kudarcból. A bolgár fővárosban a magyar csapat úgyszólván mást sem csinált, csak védekezett, hogy ily módon megőrizze vagy csak egy gólra mérsékelje a Népstadionban szerzett kétgólos előnyét, avagy legrosszabb esetben döntetlent érjen el. Aztán kaptunk egy négyest!

Azóta a szövetségi kapitány a támadójáték, a gyakori kezdeményezés, a sokmozgásos irányítójáték, a tempódiktálás híve. Nem véletlen, hogy a csapat összeállításakor azokat helyezte előtérbe, akik hasonló felfogásban játszanak, vagy képesek ennek elsajátítására. Az edzéseken is — ha csak mód nyílt rá — gyakorolták azokat a taktikai elemeket, amelyek segítették ezt a támadó jellegű játékfelfogást. Baróti olyannyira kitartott az új játékmód mellett, hogy még idegenben sem rendelt el hadrendi változtatásokat, mert az a véleménye: a jót be kell gyakorolni, s nemcsak hazai pályán, hanem idegenben is tudni kell alkalmazni, hiszen az ellenfél leginkább akkor lepődik meg, ha hazai környezetben olyan csapattal találja magát szembe, amely sajátos támadó szellemű játékot játszik, nem pedig alkalmazkodni próbál!

Válogatottunk most már közvetlenül a VB-selejtezőkre készül, elérkeztünk tehát

az utolsó fázishoz

hiszen októberben már Athénban játszunk. Nagyon reméljük, hogy a hátralevő időszak tervszerű, okos kihasználása után a szövetségi kapitánynak sikerül egy olyan csapatot pályára küldeni, amely tétmérkőzésen, díjtalálkozón is méltó módon képviseli a magyar színeket.

Németh Gyula

A Luxemburg elleni EB-selejtező után Baróti Lajos gratulál az öt gólt elért Nyilasinak (MTI Foto, Petrovits L. felv.)

— Micsoda bajnokság volt!

Amikor a Ferencváros története egyik legsúlyosabb vereségét, a 8:3-at elszenvedte az Újpesti Dózsától, sok szurkoló talán még haza sem ért a Népstadionból, de már megszületett a legfrisebb pesti vicc...

— Három kerékpáros halad az úton, melyik közülük a Fradista?

— ?

— Amelyiknek nyolcas van a kerekében!

— Én is hallottam ezt a viccet, de már nem egészen teljes... Mert a nyolcassal együtt is első! — ezt a kiegészítést *Dalnoki Jenő* tette hozzá, amikor a fradisták utolsó „szolgálati napján" találkoztunk az Üllői úti klubházban. Hozzátette:

— Megmondom mindnyájuknak, pihenjenek, szórakozzanak, ne is gondoljanak a futballra, de azért mindenben mértéktartók legyenek. Vigyázzanak például a napozással is, különösen Ebedli Zoli, aki közismerten napimádó. Felesleges kilókat sem akarok majd rajtuk látni, van elég tennivalónk, nem akarom a felkészítést fogyasztással kezdeni. Az úszás viszont mindenkinek jót tesz, frissen tartja az izmokat is.

A „legénység" helyeselt, ígérgetett, s a mesternek is jó pihenést kívánt. S ha nem lettünk volna látogatók, bizonyára már mind elindulnak, de kérésünkre néhányan még visszamaradtak. Hadd halljunk mégegyszer néhány szót, érdekességet, emlékezetes momentumot a „huszonkettedikről"! Dalnoki Jenő játékosainak értékelésekor *Martos Győző* nevét említette először:

— Az egész bajnokságban a legegyenletesebb teljesítményt nyújtotta... — mondta.

— Örülök, hogy Jenő bá' elégedett volt velem, de azért kicsit meglepett, amikor a bajnokság után a lapokban megjelent az értékelése, s az én nevemmel kezdte. Igaz, meg is tettem mindent, hogy jól játsszam, de ennek ellenére azt hittem a középpályások közül kerül ki a legjobb. Mostanában ugyanis az a vélemény, hogy a középpályán dőlnek el a mérkőzések...

S amikor idáig jutott, *Ebedli Zoli* is bekapcsolódott a beszélgetésünkbe:

— Sok igazság van ebben, de ha ott hátul nem lennétek biztosak, s nem jönnétek előre is segíteni, sőt támadni, akkor rosszabb lenne a helyzet.

És Martos „vette a lapot", mert ő valóban az a védőjátékos, aki maximálisan kiveszi részét az akciók előkészítéséből, s az alapvonal közeléből mértani pontosságúak a beadásai.

— Ez kizárólag gyakorlás kérdése. Nincs olyan edzés, hogy akár sorozatban ne próbálnám, s a többiekkel együtt már be vagyunk „lőve" erre. Igaz Laci? — fordult *Pusztaihoz*, aki nagyszerű partnere ebben a jobbhátvédnek.

— Amikor Győző megindul, én már folyosót nyitok neki, átadom a helyem, s többnyire futok is befelé — így Pusztai. — *A labdái kitűnően jönnek, s ha sikerül a védők között jól helyezkednünk, akkor már akár a magasba is emelhetjük a karunkat...*

— Apropo... Feljegyzésünk szerint a bajnokságban nyolc gólt szerzett, s ezek közül négy „döntő" volt. Így a ZTE és a SZEOL elleni 1:0-ás találkozón, ősszel a Honvéd ellen a negyedik, s a hajrában a Videoton mérkőzésen az egyenlítő gól. Hogy sikerült mindig a legkritikusabb pillanatokban a hálóba találnia?

Pusztai nem válaszolt azonnal, egy kicsit gondolkodott:

— Nekem az egész helyzetem a Ferencvárosban más mint a többieké, vagy legalább is más volt. Mint elég öreg, már-már „leírt" játékosként kerültem ide, csupa fiatal közé. Ugye érthető ez a fordított alapállás? Nem mint fiatal az idősebbek közé! De itt megfiatalodtam, s a meglevő rutinom mellé óriási energiát gyűjtöttem. Ennek köszönhetem a döntő gólokat is... Amikor a tapasztalatlanabb társaim talán már azt hiszik, hogy minden veszve, én még akkor is keresem a legkisebb lehetőséget, helyzetet, alkalmat a góllövésre.

— Melyik gólja volt — az említett négy közül a legdöntőbb?

— A Videoton elleni! Csak napokkal utána eszméltem rá, s hogy az milyen fontos volt, s a zalaegerszegi győzelmünk után tudtam igazán örülni. Azóta is sokszor lejátszottam magamban azt az Üllői úti jelenetet... Mucha Jóska két nagyszerű csellel elment a jobb oldalon, és már befelé helyezkedtem. Végh nem tudta elrúgni a labdát, vagy három méterre lehettem a kaputól, s habozás nélkül a hosszúsarokba lőttem! De utána megszenvedtem: tizen ugráltak rám örömükben, s még levegőt is alig kaptam!

Ünnepelnek a szurkolók — Zalaegerszegen (MTI Foto, Petrovits L. felv.)

Ebedlinek nagyon tetszett Pusztai előadása, s nem is állta szó nélkül...

— Én is voltam úgy, hogy alig kaptam levegőt, de inkább azért, mert annyira fáradt voltam — jegyezte meg őszinte önkritikával. — *Akadtak olyan pillanatok, amikor azt mondtam magamban: „ezt már nem bírom, egy kicsit leülök a fűre..." Így például az MTK-VM ellen is, amikor Kőhalmi, a legkellemetlenebb ellenfelem az összes közül, szinte egy másodpercre sem hagyott nyugodni. Kellemesebb légszomjom volt viszont a zalaegerszegi első gólom után. Furcsa érzés volt egy kupac alján feküdni!*

Nemhiába a gól a futball savaborsa, valamennyien azokra emlékeztek vissza a legszívesebben, azok hozták meg a győzelmet, a dicsőséget, s azokról beszélnek a legtovább a szurkolók is. Talán csak Dalnoki Jenő nem, aki teljes egészében nézi csapata játékát, értékeli teljesítményeit, mindig előbbre és előbbre gondol. S az a bizonyos 8:3, vagy a Vasastól elszenvedett vereség után sem esett pánikba, noha a névtelen telefonok és levelek tömegét is el kellett viselnie. Ezt mondta az edző:

— Az újpesti vereség talán „jókor" is jött, mert rádöbbentette a fiúkat, hogy még többet kell tennünk, s még jobban akarni... Mindezt megbeszéltük, nyíltan és őszintén megvitattuk a kudarc okait, s nem is tagadom: finomkodásról nem igen volt szó. Csak keményen, akaratosan lehetett átlendítenem a csapatot ezen a kritikus, s lelkileg is nyomasztó ponton. És a legközelebbi mérkőzésünkön, a Haladás elleni szombathelyi találkozón már nyoma sem volt a 8:3-nak. Igen, micsoda bajnokság volt!

— És mi lesz ősszel? — váltottunk át már a jövőbe. A Ferencváros előtt változatlanul nagy erőpróbák állnak: hazai helytállás, válogatott és Bajnokcsapatok Európa Kupája. Dalnokinak sincs könnyű dolga, hogy játékosai ne maradjanak adósak a folytatással.

— Ez biztos, de a fiatalok egy kicsit már „öregednek", érettebbekké válnak, tapasztalatokat szereztek, s nem utolsó sorban fizikailag is erősödtek, s tovább erősödnek. Ha legjobbjaink tavasszal 147 nap alatt többé-kevésbé sikerrel átverekedték magukat 57 tétmérkőzésen, akkor ősztől, jó beosztással, lelkiismeretes és komoly felkészüléssel — *amit megkövetelek* — *versenyben lehetünk. Nemcsak itthon, a nemzetközi porondon is!*

S az edző, aki egy-egy izgalmas mérkőzésen 30—40 cigarettát is elszív, most először gyújtott rá. Szinte jelképezve, hogy még sok izgalomnak kell elébe néznie.

Kozák Mihály

Boldog fehérváriak

— Évekkel ezelőtt, amikor Hoffer József szövetségi kapitány beválogatott, s elvitt Szófiába az EB-mérkőzésre, kevés nálamnál boldogabb ember volt.

Nagy II János, a Videoton játékosa komolyan, megfontoltan ejti a szavakat. A boldogság tiszavirág-életű volt, hiszen tizenvalahány percig tartott. Cserejátékosként jutott szóhoz, nem keltett csalódást — mégis ... 1976-ig kellett várnia, hogy újra észrevegyék. Baróti Lajos meghívta a franciák ellen készülő válogatott keretbe, s csereként ismét szóhoz jutott.

— Nagyszerű kollektíva van most együtt Székesfehérváron — említi. *— Az elmúlt hónapok alatt az első keretből jóformán mindenki volt valamilyen válogatott keret tagja, játékosa. Csak én nem! De ez így van, illetve volt évek óta.*

Az arcán, a száj szegletében egy kis ránc jelenik meg. A dacos emberek jellemzője. Látja, hogy észreveszem, s rögtön mondja is:

— Igen, dacos vagyok, méghozzá nagyon. S ez adott nekem erőt ahhoz, hogy újra válogatott legyek. Én ugyanis amit elhatározok, azt tűzön-vízen keresztül viszem. Elsősorban magam előtt akartam bizonyítani azt, hogy nem járt el felettem az idő, s képes vagyok olyan játékra, amely a válogatottsághoz szükséges. Ez elhatározás és felfogás kérdése is.

Nagy II elhatározásairól, felfogásáról szinte legendák keringenek.

Elhatározta, hogy főiskolát végez — már csak egy-két vizsgája van hátra ... Elhatározta, hogy olyan felfogásban futballozik: senki mellette el nem viszi a labdát — mérkőzésről mérkőzésre betartja, s erről ellenfelei órákig tudnának mesélni. Úgy tapad rájuk ugyanis, mint a pióca ... És addig nem nyugszik, míg meg nem szerzi a labdát. Elhatározta, hogy a labdarúgásnak, a tanulásnak és a családi életnek olyan turmixát készíti el, amely a kiegyensúlyozott, boldog és eredményes élethez kell — köztudott: példás családi életet él, jól tanul, s remekül futballozik.

— Boldog vagyok, hogy a címeres mezt ismét magamra húzhattam. De azért még boldogabb, hogy bizonyítani tudtam magamnak és másoknak is, hogy válogatott szinten is lehet rám számítani. Persze az igazsághoz hozzátartozik, hogy egyedül nem lettem volna erre képes, kellett, nagyon kellett az a baráti szellem, amely bennünket, Videoton-játékosokat egymáshoz fűz. Nálunk valóban igaz az a mondás, hogy „egy mindenkiért, mindenki egyért". Állítom, hogy a mi csapatunkról, tagjairól regényt lehetne írni. Olyant, amelyik érdekfeszítő olvasmány. Nem véletlen tehát, hogy másodikok, ezüstérmesek lettünk a bajnokságban, s indulhatunk az UEFA Kupában, s az sem, hogy jóformán mindenki válogatott nálunk.

Nagy II János

Ha valakinek hinni lehet, akkor az Nagy II János ...

•

Csongrádi Ferenc, a Videoton válogatott középpályása márciusban volt 20 éves.

— A lehető legszebb születésnapi ajándékot kaptam, amit egy labdarúgó kaphat — mondja. *— A 21 éven aluli válogatott Dániába készült, s a keretnek én is tagja voltam. Az MLSZ-től kaptam egy levelet, s biztos voltam abban, hogy ez a dániai úttal kapcsolatos. Amikor kibontottam majdnem leestem a székről! Dániáról ugyanis szó sem volt benne, hanem arról szólt a levél, hogy Jugoszláviába utazom majd áprilisban, Banja Lukára, az A-válogatottal. Nem akartam elhinni, hiszen annyira váratlanul ért. Ami meg a Banja Luka-i utat megelőzte az szorosan összefügg születésnapommal, s a legszebb ajándékkal. Március 27-én — két nappal születésnapom előtt — a Népstadion öltözőjében készülődhettem, magamra öltve a címeres mezt, s ha csak 12 percet is játszottam, de válogatott voltam. Pintér helyett mentem be a 78. percben. Nekem mámorító érzés volt az a 12 perc. Aztán Banja Lukán is szóhoz jutottam, ugyancsak csereként, a 69. perctől.*

Csongrádi Ferenc (Záhonyi Iván felvételei)

— Szülei látták az argentínok elleni mérkőzésen?

— Televízión. A veszprém megyei Apácatornán, egy néhány száz lélekszámot számláló faluban élnek. Ott ültek a tévé előtt. Apám, aki bányász, kemény ember, de még ő is meghatódott, amikor látott játszani a válogatottban. Amikor hazamentem a faluba mindenki jött gratulálni, s azóta én vagyok a falu leghíresebb embere.

— Nem korai ez?

— Kicsi a mi falunk ... De értem a kérdés lényegét. A válogatottság előlegezett bizalom, hiszen nekem még nagyon sokat kell fejlődni és bizonyítani: annyi legyen a tudásom, amely elengedhetetlenül szükséges a címeres mez viseléséhez. Elsősorban a fejelés tudományát kell elsajátítanom, de van pótolni valóm az összjáték terén is. Az az igazság, hogy amikor megkezdődött az 1975—76. évi bajnokság még nem is álmodtam a válogatottságról, hiszen a Videotonban sem voltam kezdőember. Általában csereként jutottam szóhoz. Az idénynyitón, a Bp. Honvéd ellen pedig a 19. percben kiállítottak. Mondtam is: „Puff neki, ez a bajnoki év is jól kezdődik ..."

— Mit szóltak a csapattársak?

— Nem dicsértek! Nehezteltek rám, hiszen vereséggel kezdtük a bajnokságot. Akkor, azon az estén megfogadtam, hogy minden tőlem telhetőt megteszek azért, hogy ezt a kisiklást feledtessem. Elhatároztam: azokon a mérkőzéseken, amelyeken játszom, az első perctől az utolsóig úgy hajtok, hogy a végére csak annyi erőm maradjon, hogy bevánszorogjak az öltözőbe.

— S mi lett az elhatározásból?

— Ezt Kovács Ferenc edzőtől, s játékostársaimtól kellene kérdeznie. Úgy érzem, nem okoztam csalódást ...

Lantos Gábor

Fazekas nem panaszkodhatott

Fazekas László ebben a bajnokságban is az Újpesti Dózsa legnépszerűbb labdarúgója maradt. Mindenekelőtt azért, mert átmeneti visszaesés után 28 évesen képes volt a másodvirágzásra, aminek köszönhetően a Dózsában és a magyar válogatottban is központi szerepet játszhatott. Laci idén elérte és túl is szárnyalta a komoly rangot jelentő 50. válogatottságot, tavasszal minden mérkőzésen helyet kapott Baróti Lajos együttesében, gólkirály lett (ehhez jelentősen hozzájárult a Fradinak rúgott „ötös"), röviden: nem panaszkodhatott.

— Ha még a nyolcadik bajnokságot is megnyerhettük volna, akkor lett volna teljes az örömöm — mondja a szimpatikus sportember. *— Hogy ez a célunk nem sikerült, abban sok minden közrejátszott, olyan dolgok is, amelyekről az idény közben kevés szót ejtettünk. Valljuk be, Horváth és Harsányi kiválása megrázta a csapatot, ha ketten nem hagyják cserben az Újpestet, akkor minden bizonnyal másképpen alakult volna a bajnoki versenyfutás. Azt sem lehet eltitkolni — persze ebben nincs semmi különös —, hogy a generációs átalakulás, a fiatal játékosok beépülése a vártnál sokkal, de sokkal nehezebben ment.*

Életében sok minden történt az elmúlt hónapokban, megszületett a második kisgyermeke, s megfontolt családapához illő megtiszteltetés érte a Megyeri úton és a magyar válogatottban is: csapatkapitányi karszalagot kapott. Az elismerés örömteli oldala mellett a megnövekedett felelősségről sem volt szabad megfeledkeznie.

— Tudtam arról, s nagyon bántott is, hogy különböző mendemondák keringenek rólam, s azzal is tisztában voltam, hogy egyetlen módon csinálhatok rendet magam körül: ha jól játszom. Már a téli kemény alapozásnál igyekeztem mindent beleadni, összeszorítottam a fogamat, számomra minden erősítő, kondicionáló edzés egy „mérkőzés" volt...

Talán éppen ezért fáj annyira Fazekasnak, hogy az Újpest visszaesett a harmadik helyre, éppen akkor, amikor ő annyira akart.

— Kilenc éve játszom már az első csapatban, de talán még soha nem voltam tanúja olyan lelki tusának, mint az idén. A 30 évnél idősebb játékosok szemmel láthatóan kezdték érezni, hogy számukra egyre jobban közeledik a búcsú napja, a fiatalok pedig helyet követeltek maguknak, igaz azzal is tisztában kellett lenniök, hogy elődjeik egyelőre még többet tudnak. Ami sokszor szemet szúrt nekem: a „veteránok" sokkal nehezebben nyugodtak bele a bajnoki cím elvesztésébe, mint az új generáció tagjai, akik még nem érezték meg, hogy milyen nagyszerű dolog is elsőnek lenni.

A bajnokság rajtja előtt az Újpest az 1—3. hely egyikét pályázta meg, ezt a célt el is érte.

— Egy labdarúgó-csapatban többnyire a legközelebbi feladatokról esik szó, nekünk viszont szót kellett ejtenünk arról is, hogy a lehető leggyorsabban vissza kell hódítanunk a bajnoki elsőséget. A jövő nagy csapatának kialakításához idő kell, legalább másfél-két év, s persze nagy türelem. Véleményem szerint az alakuló együttesben Rothermel, Dunai III, Tóth András, Kolár, Törőcsik, Fekete, Nagy lehet a gerinc, nem titkolom, én is szeretnék csatlakozni a felsoroltakhoz. Rendkívül fontosnak tartom, hogy csapatunk továbbra is támadó szellemű együttes legyen, de úgy, hogy a kapott gólok számát a lehető legjobban csökkentse. A védelemnek az egy az egy elleni harcban biztosabbá kell válnia, mert a legjobb csatársor sem tudja mindig ellensúlyozni a kihagyásokból, könnyelműségekből született gólokat. Ezt sohasem kérdezték meg tőlem a védőtársaim, ezért kellett elmondanom.

Újpesti Dózsa—Bp. Honvéd 1:0. Lukács „ráül" Fazekasra (MTI Foto, Kovács Gy. felv.)

Sarlós megnyugodott

A bajnokság első szakaszában ötször jutott szóhoz a volt bajnokcsapatban, tavasszal aztán már tízszer játszott a Dózsában *Sarlós András*. A 23 éves labdarúgó megnyugodhatott, elérte első nagy célját: a kezdő tizenegyben — azt lehet mondani — állandó helyhez jutott.

— Én a fiatalításnak, a csapat alakváltozásának köszönhetem a helyemet, amelyet elég nehezen találtam meg — emlékezik Sarlós. *— A szükség úgy hozta, hogy a Tatabánya ellen jobbhátvédként kezdtem, aztán a ZTE elleni mérkőzésen már középhátvéd voltam, onnan átmentem beállósnak, majd középpályásnak. A bajnokság hajrájában már csak két poszton játszottam, a*

Sarlós András

felállástól függően vagy emberfogó beállósként, vagy pedig a középső helyet elfoglaló középpályásként. Mindkét helyen jól éreztem magamat, s elsősorban a Honvéd elleni mérkőzésen nyújtott teljesítményemre voltam büszke, amikor végre nem kaptunk gólt, győztünk, s nekem sikerült „megfognom" Weimpert.

Sarlós tisztelettel beszél az „öregekről", Benéről, Dunai II-ről, Zámbóról, s belátja, hogy az a fiatalítás, amely a Ferencvárosnak meghozta a szép sikert, az Újpest esetében még várat az igazi eredménnyel.

— Az igazság szerint már annak is örülnünk kell, hogy a kritikus napokon túl vagyunk, a csapat újra egységet képez. A legnehezebb időszak akkor volt, amikor a Benficával szemben nagy lehetőséget kihagyva, kiestünk a Bajnokcsapatok Európa Kupájából. Aztán lemondtunk a bajnoki reményekről is. Az már más kérdés, hogy tavasszal újra megcsillant előttünk a lehetőség, s ha egy kicsit ügyesebbek és bátrabbak vagyunk, no meg nem veszítjük el nyertes állásból a Vasas elleni rangadót, akkor az idén talán megszülethetett volna a nyolcadik is!

E soroknak megjelentekor már a nős labdarúgók táborába tartozik, annak idején nekivágott a TF labdarúgó edzői szakának, 1974-ben, másfél év elvégzése után azonban meg kellett szakítania tanulmányait, mert válaszút elé került.

— Huszonhárom éves vagyok, tehát még újra nekivághatok, mindenesetre most már nehezebb dolgom lesz. Nagyon szeretnék jó labdarúgó lenni, s ezért minden áldozatra képes vagyok. Továbbra is azt tartom a legfontosabbnak, hogy megőrizzem a helyemet az Újpest kezdőcsapatában, képességeim tudatában egyelőre többről nem is álmodozhatok.

Szalay Péter

Nem okoztak csalódást

A Népstadionban történt. *Pintér* a felezővonal tájékán odagurította a labdát *Szűcs Lajosnak*. A Honvéd beállósa mint a villám megiramodott a ferencvárosi kapu felé. Először Nyilasival találkozott. Kicselezte, azután Ebedlin jutott túl, majd Martoson, aztán Bálintot hagyta faképnél. Amikor 14 méterre lehetett Hajdú kapujától, laposan a jobb oldali léc mellett küldte a hálóba a pettyest. Ezzel a góllal egyenlített a Honvéd az FTC ellen a rangadón.

A szép teljesítmény bármelyik csatár becsületére vált volna. Nem volt benne ugyanis semmi felesleges elem. Mindig előre cselezett, s gyors mozgásban csinálta. A lövés is olyan gyors, jól helyezett volt, hogy nem lehetett hárítani.

— *Akkor nagyon boldog voltam* — emlékezik vissza a kitűnő beállós —, *de csak a becsületgólt jelentette a számunkra. A Fradi végül is megnyerte a mérkőzést.*

— De azért azt gondoljuk, szívesen emlékezik majd erre a teljesítményére — vetettük közbe.

— *Igen, mert ilyenkor látja az ember, milyen haszna van a sok munkának.*

Nem egyszer mi is tanúi voltunk, hogy mennyit gyakoroltak a Honvédban is. A 16-os közelébe letűzött karók hosszú sora némán állta a rohamokat. Amikor Szűcs vezette, egyik sem dőlt ki egy rossz mozdulat nyomán, vagy éppen azért, mert a labda telibe találta. A sok szlalom leegyszerűsítette, legömbölyítette a mozgását. Oldott a darabosságon. És a jól helyezett lövés? Mennyi, de mennyi gyakorlás kellett ahhoz, hogy ne a pálya szélén a fákon ülő verebek legyenek a „célpontok". Szűcs a megmondhatója, hogy menynyiszer kellett a labda magasságánál alig néhány centivel több akadály alatt erővel elrúgni a labdát, hogy az szinte fű alatt vágódjon a hálóba.

Télen a Dózsa György úti csarnokban, tavasztól Kispesten csinálta, amikor erre a gyakorlatra került sor. Tízszer, hússzor, s ha kellett százszor. Amikor a fiatalok közül többen már azt nézték, hogyan lehetne kibújni a sorból, Szűcs nem is gondolt ilyesmire. Mindezt olyan fiatalos hévvel csinálta, mintha nem is járna 33. évében.

— *Szeretek edzeni* — mondta. — *Bírom a megnövekedett munkát is, mert az a célom, hogy hasznára legyek a Honvédnak. Bármit szívesen megcsinálok, mert tudom, van értelme. Ebben az idényben hat gólt rúgtam, beállós létemre. Lehet, hogy nem sok, de korábban, egész addigi NB I-es pályafutásom során csak 21-et értem el, most egyből „rátettem" ezt a hatost.*

Idény után szokás rangsorokat készíteni. Csapaton belül, az NB I-es mezőnyről, a teljesítményekről. Szűcs szinte mindenütt az élbolyhoz tartozik. Teljesítménye egyenletes volt, minden mérkőzésen jól bírta az iramot, nem lankadt percekre sem. És tovább csiszolódott játéka. Már senki nem kapja fel a fejét csodálkozóan, ha szép gólokat rúg.

Szűcs Lajos a Fradi ellen, mögötte Pusztai

A szövetség egyik vezetője nem is olyan régen azt mondta róla, Szűcs példakép lehet abban, hogyan kell az idősebb játékosoknak az új követelményekhez alkalmazkodnia.

●

Az új lóversenypályán az összesereglett nézők és az NB I-es csapatok tagjai szinte egyedül *Pintér Sándort* keresték szemükkel. Mindenki biztosra vette, hogy a mezei futást csakis ő nyerheti meg. Méghozzá olyan imponáló biztonsággal, mint egy évvel korábban, 1975 januárjában.

De Pintér Sándor nem volt jelen.

A lábai rövid időre cserbenhagyták! Pedig hogyan készült arra, hogy újra bajnok legyen! Fent, a Honvéd síház környékén, amikor a többiek pihenni tértek, újra nekiindult a távnak. Futott, saját edzésterve szerint. Olyan fanatikusan csinálta, hogy nem is lett volna értelme lebeszélni. Hitt abban, amit elhatározott. De sokszor vagyunk úgy valamennyien, hogy elvétjük egy lépéssel, amit csinálunk. Talán, ha kihagy akkor egy „magánfutást". De ez már a múlté.

Bp. Honvéd—MTK-VM ... Pintér megindul (MTI Foto)

— *Július 18-án töltöttem be a 26. évemet* — mondta. — *Most kerültem a legjobb korba. Ha mérleget készítek, az örömök mellett a kudarcokat is végigszámlálom.*

— Nem volt olyan sok az utóbbiakból — mondtuk.

— *Ma is nagyon hálás vagyok a szövetség vezetőinek. Az elmaradt futás után ők is mellém álltak. Kivittek a tengerentúli portyára. Bekerültem a nagyválogatottba, s ami még ennél is nehezebb, az utánpótlás csapatba! Nagyon sokat kell nyújtani ugyanis ahhoz, hogy a 23 évesek közé arra a két fenntartott túlkoros hely egyikére bekerüljön az ember!*

A júniusi jugoszláviai EB döntőit végignézte a tévé előtt. Óhatatlanul is felmerült benne is a gondolat — az erőnlét milyen döntő tényező a jó futballista életében. Az NSZK játékosain szinte nem is látszott, a hosszabbítás utolsó perceiben sem, hogy fáradtak.

— *Ahhoz, hogy az ember végigbírja a hatalmas iramot, nagyon sokat kell az edzéseken gyakorolni* — magyarázta. — *Én szeretek edzeni. Van a mesternek, Lakat Karcsi bácsinak egy nagyon jó mondása. Így szól: aki hétközben csak firkál, szombaton nem tud szépen írni! Aki csak ímmel-ámmal edz, nem viszi hosszú távon sokra.*

A Honvéd ebben az idényben csalódást okozott. A vezetők, ha pozitívumok felől kérdeztük őket, az elsők között azt említették, hogy nagyon örülnek annak, hogy a piros-fehér együttesből többen is tagjai voltak a sikeresen szerepelt válogatott csapatoknak. Az ifitől a nagyválogatottig. S elsőként Pintért említették, dicsérték közülük.

Még javában tart a nyár. De óhatatlanul szó esik az őszi, meg a jövő évi feladatokról. Jönnek a VB-selejtezők, új bajnokság következik, néggyel több fordulóval. Vajon Pintér Sándor hogyan várja az új feladatokat?

— *Ha van cél, akkor érdemes dolgozni! Nekünk aztán van éppen elég akadály, amit át kell ugrani. Én szeretem, ha feladatot kapok, az visz előre. Ha továbbra is bíznak bennem, ha számítanak rám a Honvédban és a válogatottban, akkor úgy érzem, érdemes még többet csinálni. De egyet megtanultam. Jobban be kell osztani az erőmet. Nem szabad csak e g y feladatra összpontosítani. Idén átsegítettek a krízisen vezetőim. Az 1976-os esztendő egyik legnagyobb eredménye és egyben tanulsága ez volt a számomra.*

Varga Béla

VÁRADI BÉLA:

– Eldőlt, a balszél az igazi!

— Sokszor megkapom a kérdést: hogyan csináljuk mi a Vasasban? Mármint azt, hogy ősszel gyengélkedünk, tavasszal pedig villogunk. Azoknak, akik a kérdést bizonyos mellékgondolattal teszik fel, mindenkor azt felelhetem, hogy semmiképpen sem szándékosan. Nincs olyan futballista, aki ne szeretne mindig nyerni. Nálunk ősszel semmi nem jött be, kikaptunk a rangadókon, egy pontot szereztünk idegenben. Tavasszal aztán minden megváltozott: a Népstadionban megnyertük a három „nagycsapat" elleni rangadót, sorra hoztuk a pontokat idegenből is. Egy kis szerencsével negyedikek is lehettünk volna...

— Hogyan történt a fordulat? Ősszel talán már mi sem hittünk a sikerben. Tavasszal a sok munka mutatkozott eredményekben is, Rudi bácsi megtalálta a legütőképesebbnek látszó együttest. Ebben nekem is megadta a helyemet, a balszélső posztját. Korábban sok szó esett arról, hol az én helyem, középcsatárban, vagy középpályán, a bal oldalon. Játszottam ezt is, azt is. Most már nagyon jól tudom, számomra a balszél az igazi. A klubnak itt van rám szüksége s a mérkőzések azt mutatták, itt vagyok képes a leghasznosabb teljesítményre. Mi, a Vasasban igen nagy gondot fordítunk a szélsőjátékra. Rengeteget gyakorolunk, jóformán már egymás gondolatát is ismerjük. Én, ha elfutok, lényegében fel sem kellene néznem, tudom, hogy Gass, Izsó, vagy Kovács hova érkezik. A még hasznosabb szélsőjátékhoz gyorsaságomat fejleszteni kell, s természetesen törekedni kell a még pontosabb beadásokra. Visszatérve a sok gyakorláshoz, az előkészületek eredménye az a gólom a Rába ETO ellen, amit ebben az idényben én a legemlékezetesebbnek tartok. A felezővonalnál kaptam a labdát. Csak egy pillantást váltottunk Izsóval, kihúzódott balszélre, elvitte a védőt középről, megindultam a folyosón és a tizenhatoson belülről a kimozduló kapus mellett a hálóba lőttem. Sokan kérdezik azt is tőlem, mikor lőttem legtávolabbról gólt. Az elmúlt bajnokság tavaszán, amikor a Békéscsabát 3:1-re megvertük, leguritottak elém egy szabadrúgást és 25 méterről bevágtam a labdát. Ennél távolabbról még nem szereztem gólt.

— Büszkén el kell mondanom az idényről, hogy nagyon örülök az újabb válogatottságnak. Nehéz volt visszakerülni, ott szeretnék maradni, az ideinél hasznosabb játékkal. Még csak annyit: súlyfeleslegem nincs, büntetést nem kaptam, szüleim itt vannak Budapesten, velük élek nyugalomban és mindent a labdarúgás alá rendelek. Nagyon remélem, hogy az új idénytől mindez eredményesebb, jobb, hasznosabb játékban is megmutatkozik. S remélem azt is, hogy az 1976—77. évi bajnokság végén nem kapom a kérdést: „Hogy csináltátok, hogy tavaszra úgy belelendültetek?!" Ősszel is tavaszi formában kell játszanunk.

A Luxemburg elleni EB-selejtezőn Váradi megszerzi csapatunk nyolcadik gólját (MTI Foto, Petrovits L. felv.)

MTK-VM—Vasas 2:1. Az őszi mérkőzésen Izsó a góllövés előtti pillanatban (MTI Foto, Kovács Gy. felv.)

IZSÓ IGNÁC:

– Azt hittem, itt a világ vége

— Remélem, még hosszú éveken át futballozhatok. De akármeddig is tart majd a karrierem, az 1975—76-os idényre, kiváltképp a tavaszra örökké emlékezni fogok. Van okom rá. Mindenekelőtt azért, mert, ha csak néhány percre is, bekerültem a magyar labdarúgó-válogatottba. S a válogatottsággal szoros összefüggésben emlékezek a válogatott téli, tengerentúli portyájára is. Szinte álomszerűen, késő ősszel beindult minden. Helyet kaptam az utánpótlás-válogatottban, meghívtak az A-keretbe is. S vittek, más földrészekre, pályám felfelé ívelt, azután egyszeriben zuhanni kezdtem visszafelé. A túrán nem ment a játék, s amikor hazatértünk, a Vasas második csapatába kerültem. Rettentő rossz volt egy pályakezdő labdarúgó (még pályakezdő vagyok) számára ez a változás, a válogatottjelöltség dicsősége, az utazás élménye és izgalma után küzdeni azért, hogy klubomban ne a tartalékcsapatban játsszam. Azokban a kora tavaszi napokban úgy éreztem, itt a világ vége. Elment az önbizalmam, kilátástalannak láttam mindent. Most már bevallhatom, életemben nem voltam még így elkeseredve.

— Szerencsére idejében kapcsoltam, hogy a búslakodástól nem változik a helyzet. Erőlködtem, edzettem, próbáltam elfelejteni a januárt-februárt. Boldog vagyok, hogy sikerült visszanyerni a klubban, majd a válogatottban is a szakvezetők bizalmát, hiszen állandóan szerepeltem az első csapatban, s újra meghívtak, most már valódi bemutatkozásra a válogatottba is. Mindezek alapján úgy gondolom érthető, hogy 1976 tavaszát amíg élek, nem felejtem el. A nehéz napok alatt gyűjtött tapasztalatok segítenek abban, hogy a jövőben minden a lehető legjobban sikerüljön.

— Ilyenkor, idény után és az új szezon előtt szokásos és természetes mérleget készíteni, célokat kitűzni. Nos, jómagamról elmondhatom, hogy nem vagyok elégedett, többet kellett volna nyújtanom. Célom sok van, ezek elsősorban a labdarúgással, a Vasassal, a válogatottal és a középcsatár poszttal függnek össze. Azt mondják, hiánycikk a középcsatár, szeretném ezt a kérdést megnyugtatóan megoldani itt is, ott is. Könnyen nem fog menni, de a pályán sem hullik a csapat ölébe a győzelem, azért küzdeni, tenni kell tizenegy embernek. Ezenkívül az én ügyemben nekem kell rendkívül sokat tenni. Megteszem. Úgy gondolom, minden Vasas-játékosnak, minden magyar labdarúgónak ki kell venni a részét abból a munkából, amely a sportág felemelkedése érdekében elkezdődött. Én sem lehetek kivétel.

Boskovics Jenő

„Szurkoltunk a Fradinak!”

Gyakran előforduló játékepizódok 1976 tavaszán, az MTK-VM Hungária körúti pályáján: nyurga, nyújtott léptű középpályás rohan szinte megállás nélkül, védekezik, szerel, indít, felér a befejezéshez, és gyakran „elereszti” a bal lábát. (Az esetek jó részében gól.) A másik, zömökebb fiú a bal szélen gyors csellel hagyja ott védőjét, bead — ha nincs sikere, akkor kivárja a begyakorolt, jobb oldali formáció végén óramű pontossággal repülő labdát, és ő is lendíti a bal lábát. (Fenti eseteknél eggyel kevesebb gól...)

Borsó János és *Kunszt Jenő.* Ketten együtt 15 gólt rúgtak, Borsó nyolcat, Kunszt hetet — a kék-fehérek 53 „találatának” csaknem a harmad részét. Övék a szó, megkötés nélkül. S hiába a kérdésözön, a fő téma visszatér: miként is tört fel az MTK-VM az őszi 13-ról a hatodik helyre. „Szabadság” ide, megkötéseltörlés oda, szinte végig erről emlékeznek:

— *Örülök az ötletnek* — mondja Kunszt, kettejük rangidőse; egyben csekély 24 évével Csetényi után a legrégibb kék-fehér játékos —, *eddig ugyanis nem nagyon tolongtak körülöttem az újságírók... Nemrégiben ugyan megjelent rólam egy cikk, de utána fura módon kevésbé ment a foci. Szerencse, hogy most nyári szünet előtt állunk... Igen, első a csapat kitűnő szereplése! Hat éve rúgom a labdát a Hungária körúton, de ilyen jól „összejött” társaságban még egyszer sem küzdhettem. S maga az is öröm, hogy a „küzdés” szót kimondhatom! A kocka a tavaszi szezonkezdet előtt fordult: az MNK-ban a Fáy utcai 0:3 után ugyanannyit rúgtunk otthon Mészárosnak, és 11-esekkel ki is vertük a Vasast. „No, most érdemes kezdeni valamit!”* — *állapodtunk meg a srácokkal, s ment minden, karikacsapás módjára. Nem volt megállás, a jó alapozás adta frissesség mellé adott volt az önbizalom. Magától értetődő volt az is, hogy kupadöntőt játszhattunk a Ferencvárossal. Ha az a bizonyos 11-es a „mienk” a végén, a hosszabbításban nyerünk! Bárcsak olyan biztos lennék egy öttalálatosban, mint ahogyan akkor éreztük ennek bizonyosságát... A vereség után azután felcsaptunk Fradi-szurkolóknak, hiszen az ő bajnokságuk a mi KEK-szereplésünket jelenthette, és jelentette. Ismét nemzetközi porondon az MTK! Nagy szó ez! Jó volna egy spanyol csapatot kifogni az első fordulóra, azok ugyanis meghalnak a szépségben, lefuthatnánk őket. Mindenesetre sok múlik majd a szerencsén. És a munkát nem veheti tőlünk el senki...*

Ehhez a dicső feladathoz szeretnénk kérni a közönség „jóindulatát”, mostani, maximum ezres nézőtáborunk — beleértve azokat a fiatal srácokat, akik hűségesen lekísértek minket vidékre is — kevés. Nyíltan nyom az az NB I-es közhangulat, amely — előttünk ismeretlen okból — mostoha csapattá degradál... Pedig ugyanazokért a pontokért küzdünk, mint a többi élvonalbeli, s játszunk a közönség szórakoztatásáért... Furcsa, és olykor dühítő, hogy nagyon sokan csak 3:0 után kezdenek el szurkolni — otthon is. Ma már kikötés: a Hungária körúton nem veszíthetünk!

— *A nyár? Végre otthon lehetek 7 hónapos kisfiammal, besegíthetek az asszonynak a háztartásba, piac és egyebek. No, azért nem vagyok „papucs”* — *fejezi be mosolyogva.*

— *Mióta az eszemet tudom, ez volt a legsikerültebb idényünk* — kezdi a 23 esztendős Borsó, az NB I középpályásai leggólerősebbjeinek egyike. — *Annak idején, tízéves kölyökként rajongtam Sándor Csikaréért. Itt lakunk a közelben, mást nem is választhattam. Mekkora boldogság volt beöltözni először...! Most érzem, kezdődik valami jó nálunk, már korántsem remegő lábakkal megyünk ki egy-egy bajnokira, mindenki tudja „kötelmeit” a csapatban. Magamról? Észbontóan jó érzés futni, rakkolni, helyzetbe hozni másokat, és bevenni a kaput. Robbanékonyságomon lesz bőven művelnivaló, az időnként jelentkező „elbámulásokat” pedig minimalizálni kell. Magam sem értem: megy a játék, mégis észreveszem, hogy percek óta csak nézek-bámulok, képtelen vagyok érdemileg hozzászólni a labdához...*

— *Keszthelyi Misi bácsi pontosan elmagyarázta, amikor átvette a gárdát: akarattal nincs bevehetetlen vár. Ezt megértve, és teljes mértékben magunkévá téve, míg régen egyszerűen megadtuk magunkat, mostanában már az sem tör le, ha mi kapjuk az elsőt... Gólban és „tüskében” egyaránt. Ott vagyunk a kollektívaépítésben, hogy ha létezik „Fradi-szív”, a kék-fehérért miért ne lehetne ugyanolyan lelkesen dobogni?*

— *Szóval szabad a vásár?* — melegszik bele. — *Kihasználom: nősülés előtt állok, egy lakás nem ártana...*

Csoda-e, hogy így zárt a patinás klub? Miért csak a csapat a téma? Mert végre van c s a p a t ! És stílus. Amit oly sokáig vártak évekig, Keszthelyi Mihály „elhozta”. Legalábbis 1976 tavasza ezt sejteti...

A végére egy kötelező azért jutott. Mindketten — persze ez erősen szubjektív megállapítás! — alaposan döngették azt a bizonyos kaput. A válogatottságról van szó:

— *A 23 éven aluliaknál tavaly, előtte pedig az UEFA-csapatban több mint húsz alkalommal ízlelhettem a címeres mez gyönyöreit* — így Kunszt. — *A bal lábammal elégedett vagyok, a gyorsaságom is megjárja, de jóval keményebb is lehetnék.* — *Csak hosszas unszolásra tér a lényegre: — Hát, ha a Fradiban csinálnám ugyanezt, szerintem előbb figyelnének fel rám... A „B” válogatottal sem voltam elégedetlen az „500.” bécsi előjátékán!*

— *Inkább nem válaszolok* — húzódozik Borsó is —, *az ilyen fajta menedzselés nem kenyerem... Úgy viccesen gondoltam már arra, hogy talán elöl több esélyem lehetne, a mostani formájú Nyilasiékkal nehéz úgy konkurrálni a középpályán. Ha viszont a vágyaimat kérdezi: még 7—8, az 1976 tavaszához hasonló sikerű idényt az MTK-VM-ben!*

Körülbelül ez a háttere az MTK—VM tavaszi színjeles bizonyítványának!

Szabó Sándor

MTK-VM—DVTK 4:0. Kunszt lövésével lett 3:0 (MTI Foto)

Szombathelyi válogatottak

A várakozáson felül szerepelt, s hetedik helyen végzett Szombathelyi Haladás két kérdezett játékosa között van hasonlóság.

A csapatkapitány H a l m o s i Zoltán volt, K e r e k i Zoltán pedig jelenleg válogatott. Mindketten kulcsemberei a vasi gárdának és mindkettőjük reálisan értékel.

Halmosi: Akadtak jobb éveim is

A népszerű szombathelyi középpályás mindig hallatlan akarásról, küzdeni tudásáról volt híres. Elsősorban ezzel a tulajdonságával jutott el a válogatottságig is, mert az olyan játékosra, aki úgymond „hátára veszi a pályát" ott is mindig szükség volt.

Lehet, hogy nem csillog az adott mérkőzésen, de egy biztos: nem is lazsál.

— Miért lett hetedik a Haladás?

— Mert az utolsó mérkőzéseken elégedettség lett úrrá a gárdán.

— Ezt hogyan érti? a csapatkapitány?

— Hát úgy, hogy könnyen előbbre is végezhettünk volna. Tavasszal hetekig ötödikek voltunk, ez önbizalmat is adott, de ideiglen nagyon megviselte a gárdát. Aztán jöttek sorozatban az elemi hibák, s elmaradtak a remélt pontok. Persze az igazság, hogy így reálisabb is a helyzet.

— Elégedettség vagy csalódás a helyezés?

— Gondolom, ha év elején 29 pontról és hetedik helyről beszélgetünk, kevesen hitték volna el. Most azonban már valóság, s nincs benne semmi titok. Edzőnk Sárosi László kitűnő pedagógiai érzékkel nyúlt a gárdához. Nagyon egészségesen keveredik az idősebb és fiatalabb korosztály, jó a csapatszellem.

— A Haladásnak jó éve volt, Halmosinak kevésbé.

— Hát voltak jobb éveim is, az igaz. De kapitány vagyok, ezért a csapatot kell tekintenem. Első a közösség érdeke, az egyéni csillogás háttérbe szorul. Meg aztán én vagyok a három közül a legvédekezőbb középpályás, kisebb a terület, ritkábban jutok el a kapuig.

— Hogyan tovább?

— Még néhány évig szeretnék hasznos tagja lenni a Haladásnak. Az a tervünk, hogy tovább menjünk előre, s bizonyítsuk, hogy nem véletlenül végeztünk a hetedik helyen az 1975—76-os bajnokságban.

Kereki: Csodálatos érzés volt

A Kőszegről Körmenden át Szombathelyre került fiú nagy utat tett meg az elmúlt néhány esztendőben. Azóta főleg, amióta *Thomann Antal* betette az első csapatba jobbhátvédnek.

Sárosinál is ott folytatta, majd beállós lett.

A többi már ismert, utánpótlás válogatottságok, aztán nagyválogatottság Svájc, majd a franciák ellen. Utóbbin a Népstadionban jobbhátvédként, azon a poszton, ahol először játszott az NB I-ben.

Kerekinek emlékezetes marad 1976 tavasza. Egymást érték az események, utazások. S ott lehetett a magyar labdarúgás félezredik válogatott találkozóján is.

— Csodálatos érzés volt Bozsikkal együtt készülődni. Én sajnos nem láttam játszani, de tudom, „futballzseni" volt — emlékezett vissza a szombathelyi beállós.

(Tóth Imre felvételei)

— Bozsik is meghatódott, könnyezve biztatott bennünket, aztán bejött az öltözőbe Sándor „Csikar" is. Ezt a napot soha nem felejtem el, pedig csak néhány percet játszhattam. Maradt emlék is: az 500-as feliratú mezt én is megkaptam.

— És a Haladás?

— Jó csapat jött össze, úgy gondolom nem meglepetés az eredményes év. Persze, ha reálisan nézzük, akkor hízelgő lehet az előkelő helyezés. Sajnos a végén már kiengedett a csapat.

— Sok a mendemonda mostanában Szombathelyen. Ha Kereki neve szóba kerül, azonnal a fővárosi klubok nevét emlegetik a szurkolók.

— Kitűnően érzem magam Szombathelyen, nem akarok elmenni, hiszen a Haladásból is lehetek válogatott.

Bodor Ferenc

Kesergő

Élesen beadott labda, középen a szőkehajú csatár „ajtó-ablak" helyzetben. Kapásból lő — fölé. Megismétlődik még vagy kétszer, a közönség egy része — tíz perc után — már kórusban követeli a cserét.

A játékos meg áll a felezővonalnál. Szemével keresi a hangadókat.

Történt mindez az utolsó fordulóban Salgótarjánban. A kritizált labdarúgó *Marcsok János*. Miért is maradtak ki a helyzetek?

Nehezen jön a válasz. Előrehajol a széken, félszegen lesöpri a parányi porszemeket az asztalról. Fölnéz.

— *Tanácstalan vagyok* — mondja. — *Félek itthon játszani. Közönségünk mindig elvárja, hogy győzzünk. Száll felém a labda, s már arra gondolok: mi lesz ha nem rúgom be. Persze, hogy nem sikerül. A többiek a pályán nyugtatnak — de ez keveset használ. Már félszemmel kifelé figyelek. Félek attól, hogy lecserélnek, sokszor másodpercekig „kihagyom" a pályán történőket. Hét gólt lőttem ebben a bajnokságban, lehetne legalább a duplája... Néha megállítanak az utcán — szemembe mondják: rosszul játszottam. Ez használ is — serkent. Mások csak fütyülnek...*

Érdekesen szerepelt a Salgótarján tavasszal. Otthon mindössze egyszer nyert, méghozzá az utolsó fordulóban. Pontjai jórészét idegenben gyűjtötte.

— *„Vendégségben" más játszani. Ott valahogy nyugodtabbak vagyunk, jobban összefogunk. Engem például az is feldob, ha biztatják az ellenfelet. Irigylem a békéscsabai és zalaegerszegi „pályatársakat". A legnehezebb helyzetben is úgy buzdítják őket! Nálunk? Nem sikerül az első negyedóra, nincs gól, jön a fütty, vagy jobb esetben néma csend a lelátón. Pedig milyen jólesne egy kis buzdítás az első holtponton. Még szerencse, hogy nyertünk az utolsó fordulóban. Máskülönben nem mertünk volna kimenni az utcára.*

Két éve a Téli Kupán került a csapatba. Jó fizikumú labdarúgónak tartják.

— *Az biztos, hogy én nem játszom harmincötévesen az első osztályban, mint Jeck Feri. Most vagyok huszonöt. Ki tudja meddig bírom az egyre szigorúbb követelményeket teljesíteni. Mindenesetre igyekezni kell. Sok gond nem volt velem eddig sem, legfeljebb morgok néha, de ez is csak azért van, mert nem tudom komolytalanul venni még edzésen sem a kétkapuzást. Többször játszottam talán rosszul az idén is, de mindig fogcsikorgatva. Talán ezért nem cseréltek le olyan sokszor, mint azt várták. A bizalom jólesik. Hosszú távon „bejön" — meghálálom! Ez az, amit nem igen mondtam, mondhattam el évközben.*

Kapitánygondok

Évekkel ezelőtt kapta ezt a becenevet, s nemcsak a játékosok, hanem a közönség is így szólítja, biztatja, vagy éppen korholja. Harmincöt éves, tényleg rászolgált a titulusra, ő az NB I legidősebb labdarúgója. Tizenkét esztendeje szerepel Jeck Ferenc a Salgótarján csatársorának balszélén. Több, mint kétszázszor lépett pályára ezalatt, több, mint félszázszor talált a vetélytársak hálójába.

Csapatkapitány.

— *Nem könnyű feladat játszani és a „csikókat" is irányítani* — mondta. — *Nagyon rövid idő alatt alakult át a Stécé gárdája. Ritkaság — hogy fiatalemberek, labdarúgók, ennyire csendesek, rendesek legyenek, mint a mieink. Néha már nekem kell ostorozni, egy kis elengedhetetlen vagányságra tanítani őket. Többen túl nyugodtak — ez sem használ mindig. Van, aki sokat cselez, cipeli a labdát — ő is megkapja a magáét mérkőzések után.*

Úgy hírlett, hogy a rutinos, igen gyors szélső a bajnokság végeztével befejezi pályafutását.

— *Igaz a hír — csak egy kis módosítással. Én ezt akartam, csak rábeszéltek a maradásra. Edzőnkkel, Dávid Róberttal megbeszéltük, s ő kért arra: maradjak, játszak még egy évet, addig, amíg megtalálja, beépíti utódomat a csapatba. Vállaltam. Persze, hogy vállaltam!*

Jeck Ferenc hosszú pályafutása során sokszor lőtt pontot, pontokat jelentő gólt, gólokat. A legutóbbi idényben is sokat köszönhet neki a karancsalji együttes.

— *A Vasas ellen a Fáy utcában az ötödik percben szereztem meg a vezetést. A piros-kékek csak egyenlítettek, így döntetlenül jöttünk haza. Annak ellenére, hogy gólt lőttem és talán nem is játszottam rosszul, lecseréltek, néhány szurkoló bizony még tiltakozott is. Még nem mondhattam el: én kértem a „váltást". Az előző fordulóban Szegeden az egyik hátvéd alaposan belekönyökölt a bordáim közé, egész héten alig kaptam levegőt, szúrt, fájt az oldalam. Végig azon voltam, hogy ne vegyék észre a többiek, de a meccs szünetében rosszul éreztem magam, s már akkor kértem a cserét. Persze, nem ez volt az egyetlen eset, hogy sérülést titkoltam el. Hányszor futottam már egy-egy gyors szöktetésre púposra rúgott lábbal, sajgó derékkal. Ha kikaptunk olyankor valahogy jobban fájt a sérülés, ha meg nyertünk — akkor elfelejtettem mindent, megérte a szenvedés.*

(Herbst Rudolf felvételei)

Gulyás László

A trükkökből ma már nem lehet megélni

Nagy Istvánt, vagy ahogy szűkebb pátriájában Tatabányán ismerik, a kis Parókát, mindenki úgy emlegette éveken át, hogy ő az a játékos, aki a legnagyobb trükkmester, aki egy szép, mutatós cselért, az ellenfél kifigurázásáért, egy-egy bravúros kötényért, ha kell mindent kockára tesz, még az eredményt is! Volt igazság ebben, bár Pista védelmében annyit el kell mondani, hogy ezek a bizonyos trükkök nem elemista színvonalúak voltak, ha ő cselezni kezdett, akkor ott védő, vagy védelem állva nemigen maradt. Aztán telt-múlt az idő, s Nagy István kimaradt a csapatból. Voltak, akik úgy ítélték meg, hogy a flikk-flakk szép, de egyáltalán nem hasznos, s inkább egy szerényebb képességű, de a csapatjátékot maximálisan szem előtt tartó játékost állítottak a helyére. A legutóbbi bajnoki esztendő aztán újabb fordulatot hozott. S Nagy Pista most éppen erről a fordulatról beszél a legszívesebben, mert ezt még nem volt alkalma elmesélni:

(*„Múltak az évek, s rájöttem, hogy alaposan kinőttem már a tinédzser korból, tovább nem komolytalankodhatom el az életemet, ha igazán jó futballista akarok lenni. Nem tagadom, nehezen fordítottam hátat addigi életemnek, a bohémságnak, no meg a pályán mutatott operettdolgoknak. De hát a futball nálunk egyik napról a másikra rohanni kezdett, a futólépést vágtázás váltotta fel, s ha nem akartam kiesni a sorból, rohannom kellett az áramlattal. Szerencsére hamar rájöttem, hogy egy jó, esetleg gólt érő átadás is lehet olyan szép, mint egy közönségboldogító csel, s így az átállás sem volt annyira nehéz. Soha nem voltam a könyörtelen, kíméletlen edzéseknek a híve, a követelményrendszer bevezetését sem fogadtam valami kirobbanó örömmel. Aztán amikor láttam, hogy az emelt szintű, rendszeres edzésmunka valóban olyan erőnléti alapot teremt, amivel a mérkőzéseken már keresni lehet, beláttam: ez így van rendjén, s már nem is lenne jó másként. Egy év alatt többet erősödtem, mint egész pályafutásom során, most már nemcsak a cselezéshez, hanem a futáshoz, szervezéshez, lövéshez, esetenként a szereléshez is van erőm.”*)

A Tatabánya a bajnokság utolsó fordulójában óriási meglepetésre Kispesten 1:0 arányban győzött a Bp. Honvéd ellen. A vendégek egyik legjobbja Nagy István volt. Szinte döbbenetes, hogy mit fejlődött ez a fiú néhány esztendő alatt. Megerősödött, megemberesedett, játéka nem a szertelen, öncélú játék már, hanem komoly szakmai erényeket felvillantó futball. Most sajnálhatja igazán az eltékozolt, átbolondozott éveket. Hiszen ha hamarabb rádöbben arra, amit most már meggyőződéssel és hittel vall, miszerint „Trükkökből ma már nem lehet megélni", akkor ki tudja merre, s meddig visz az útja. Technikai, taktikai tudásban — s talán most már erőnlétben is — felveszi a versenyt szinte bármelyik korosztálybeli játékossal az NB I-ben. S hogy már nem a legfiatalabb? Ez talán a legkisebb baj, hiszen jó páran igazolták már, hogy későn érő játékosok, a legtöbbre csak 25 éves koruk után képesek. Mindenesetre, ha Nagy Pista az őszt azon az úton kezdi el, amin tavasszal elindult, akkor még nagyon sok örömük lesz benne a tatabányai, s talán a válogatott szurkolóinak . . .

Nagy István

– Kevesen kérdeztek...

A mérkőzés megkezdéséig még jó egy óra volt hátra. Az MTK-VM öltözőjének folyosóján, a bajnoki találkozók előtti utánozhatatlan hangulat uralkodott. Volt valami feszültség a csendben, s éppen ezért, mint egy „jaj!" sikoltás hangzott a csikorgó ajtónyitódás. A Tatabánya számára kijelölt öltözőből „félkész" állapotban Szabó Gyuri, a bányászok csapatkapitánya lépett ki. Mez még nem volt rajta, csak a nadrág, s a befűzetlen futballcipő. Kezében az igazolásokat szorongatta, s a bírók szobája felé tartott. Érezte ő is, hogy még van ideje bőven, így szívesen állt meg egy kis beszélgetésre.

— Ideges?

— *Nem jobban, s nem kevésbé, mint bármikor. Régi motoros vagyok már a szakmában, tudom, hogy idegességgel, felesleges önbosszantással semmire sem megyek. A futballban csodák nincsenek, ha jobbak vagyunk, általában nyerünk, ha rosszabbak, többnyire kikapunk. Minek akkor az idegeskedés?*

— 34 éves korban ez meggyőződésnek is tekinthető?

— *No nem, annak azért mégsem. Az én ars poeticám a futballról ennél mélyebb, komolyabb. Az egyik volt edzőmtől hallottam, s azóta ezt vallom: „Egy magasugrónak — értsd itt a futballistát — ahhoz, hogy a versenyen 210 centimétert biztosan átugorja, az edzéseken többször és magabiztosan kell tudni átugorni a 220 centit."*

— Egy újabb bajnoki idény végére értünk, mit szeretne elmondani?

— *Ebben az évben engem nagyon kevesen kérdeztek, de úgy érzem, ez így is volt rendjén. Nem szerepeltünk úgy, hogy különösebb nyilatkozatokra lehetőség adódott volna. A csapat a bajnoki év végére szedte csak össze magát, addig a kiesés ellen küzdöttünk. Ez a tény sokkal hosszabb beszélgetést érdemelne, mint egy ilyen mérkőzés előtti találkozás, ezért én most arról beszélnék inkább, ami szorosan engem érint. Ebben az esztendőben posztot változtattam, végleg jobbhátvéd lettem. Volt erről már szó ugyan a korábbiakban is, de valahogy mindig elmaradt a csere. A jobbszélen, aztán pedig a középpályán, végül még beállósban is szívesebben állítottak a csapatba, mint a védelem jobboldalán. Ede bácsi aztán megtette ezt a lépést, s úgy érzem nem csalódott bennem. A gyorsaságom az évek múlásával nem kopott egyenes arányban, tapasztalataim szerint még most sincs az NB I-ben olyan szélső, aki azonos helyzetből indulva lefutna. Sőt . . . túlzás nélkül állíthatom, hogy a szélsők többségének még egy kis előnyt is adhatok.*

— Ezek szerint nem okozott nehézséget a posztváltoztatás?

— *Nem, hiszen éveken át tudatosan, vagy tudat alatt már készültem erre, s így amikor az elméletből gyakorlat lett, már egyszerűnek tűnt minden. Nem én vagyok az első jobbszélső, aki jobbhátvéd lett, előttem Török Jóska már bebizonyította, hogy mindkét poszton lehet magas színvonalon játszani, s ez egyáltalán nem függvénye az életkornak. 34 éves vagyok, de még nem gondolok a visszavonulásra. Egy évet feltétlenül szeretnék játszani s ha a szakvezetés is így gondolja, akkor nagyon boldog lennék.*

Lakat T. Károly

MTK-VM—Tatabánya 2:1. Szabó leveszi a labdát Kunszt elől (MTI Foto)

A Felszabadulási Kupa 1975—76. évi döntőjében az Újpesti Dózsa 3:2-re nyert a Vasas ellen. A képen Tóth András megszerzi a vezető gólt a lila-fehéreknek. 1:0 (MTI Foto, Petrovits László felvétele)

Az a bizonyos integetés

— Van nekünk egy képünk, amely az Újpesti Dózsa elleni mérkőzésen a ZTE egyenlítő gólja után készült...

Mihalecz István, a zalaegerszegi zöld-fehérek kapitánya nem engedi befejezni a mondatot:

— Hát azt tényleg nem kellett volna... Ma már sajnálom, hogy megtettem... Az előzmények azonban, talán, némileg érhetővé teszik cselekedetemet. Egy héttel korábban kaptunk ki itthon 4:0-ra az MTK-VM-től. A közönség hozzánk hasonlóan — úgy érezte, hogy még bajba is kerülhetünk. Sorsdöntő volt tehát a mérkőzés. 0:0-ra álltunk, amikor a felezővonal tájékán nem tudtam megszerezni a szerintem túl hosszan felém küldött labdát. Bíró rácsapott, kiugrott vele és berúgta. A gól után „kikezdtek" a lelátón. Egy perc sem telt el, szabadrúgáshoz jutottunk, s az utasításnak megfelelően előrerohantam. Aztán ismét megkaptam a magamét a szurkolóktól. Nagyon bántottak a becsmérlő jelzők, de igyekeztem csak a labdát figyelni, amely eljutott hozzám, és sikerült a bal sarokba fejelnem. Sajnos nem tudtam megállni, hogy — s ekkor készült a felvétel — ne szóljak ki előbbi szidalmazóimnak...

A zalai közönség és Mihalecz kapcsolata — ezzel tartozunk az igazságnak, azóta is felhőtlen. Annál is inkább, mert szóba került fejesgólján kívül a nemrég végetért bajnokságban még hétszer talált be az ellenfelek kapujába, s *beállós létére csapata legeredményesebb játékosának* bizonyult.

Ez a tény persze nem éppen a legjobb fényt veti a ZTE támadóira.

— Elsősorban technikai hiányosságok miatt hagyják ki a jobbnál jobb lehetőségeket is Bogátiék — állítja az egerszegiek kitűnő kapusa, *Bolemányi János*, aki általános vélemény szerint az előző szezonhoz hasonlóan ezúttal is *az egerszegiek legjobbja* volt. *— A befejezést szerintem már egészen fiatal korban el kellene kezdeni sulykolni, később ugyanis már nemcsak idő nem jut rá elegendő, hanem a gyakorlás eredménye is kisebb.*

— 49 gólt kaptak...

— Ebben a szezonban egyértelműen támadó szellemben játszottunk, legtöbbször még idegenben is — mondja Mihalecz. *— Ez már önmagában gyengíti a hátsó alakzat biztonságát. Ráadásul: a mi középpályásaink valamennyien az akciók szervezésében vannak inkább otthon, a szerelés, az emberfogás, nem tartozik erényeik közé. No meg aztán, mi négyen is öregedtünk és ezzel lassúbbakká lettünk, ott hátul...*

— A „Mici" által említetteken kívül, szerintem erősen rontotta még védekezésünk megbízhatóságát, hogy ősszel és tavasszal is többször küzködtünk középhátvéd-problémával. Ugyanakkor a hátvédnégyes tagjai közül általában egy játékos, felváltva, de szinte végig, hullámvölgyben volt — egészít ki Bolemányi. *— És, őszintén szólva, jómagam sem nyújtottam annyit, mint korábban.*

Tarsoly József

Az a bizonyos válasz, az Újpesti Dózsa elleni egyenlítő gól után. Balról: Szimcsák, Sarlós, Soós (9) takarva, az integető Mihalecz, Kellner takarva

KÉPES HÍRADÓ

Az EB döntőiről. 1:0-ra vezettek a csehszlovákok a hollandok ellen — Ondrus góljával. Utána Ondrus öngólt vétett. Ezt mutatja a kép. Balról: Cruyff, Ondrus, Victor. 1:1. A hosszabbításban a csehszlovákok 3:1-re nyertek

Ezzel a góllal a jugoszlávok már 2:0-ra vezettek az NSZK ellen (előtérben balról: Maier, Dzsájics, a gólszerző, Vogts), de végül is az NSZK 4:2-re nyert

A döntő 90. percében Hölzenbein 2:2-re egyenlített. Balról: a fehér inges NSZK-játékosok: D. Müller, Schwarzenbeck, Beer, a gólszerző Hölzenbein. Sötét inges csehszlovákok: Ondrus, Panenka, Viktor

11-es rúgásokkal 4:3-ra vezettek a csehszlovákok, amikor Hoeness állt oda, de Victornak nem kellett védenie, Hoeness

Fent: a prágai repülőtéren Antonin Ondrus átadja a serleget Antonin Himlnek, a Csehszlovák Testnevelési Szövetség elnökének, nagy ünneplés közepette

KÉPES HÍRADÓ

Az EB döntőiről. 1:0-ra vezettek a csehszlovákok a hollandok ellen — Ondrus góljával. Utána Ondrus öngólt vétett. Ezt mutatja a kép. Balról: Cruyff, Ondrus, Victor. 1:1. A hosszabbításban a csehszlovákok 3:1-re nyertek

Ezzel a góllal a jugoszlávok már 2:0-ra vezettek az NSZK ellen (előtérben balról: Maier, Dzsájics, a gólszerző, Vogts), de végül is az NSZK 4:2-re nyert

A döntő 90. percében Hölzenbein 2:2-re egyenlített. Balról: a fehér inges NSZK-játékosok: D. Müller, Schwarzenbeck, Beer, a gólszerző Hölzenbein. Sötét inges csehszlovákok: Ondrus, Panenka, Viktor

11-es rúgásokkal 4:3-ra vezettek a csehszlovákok, amikor Hoeness állt oda, de Victornak nem kellett védenie, Hoeness

Fent: a prágai repülőtéren Antonin Ondrus átadja a serleget Antonin Himlnek, a Csehszlovák Testnevelési Szövetség elnökének, nagy ünneplés közepette

Elmaradt a büntetés

Horváth László, a Rába ETO középpályása legalább öt-hat poszton játszott már bajnoki mérkőzésen az elmúlt években. Egy idő óta a győri szakvezetés úgy ítélte meg, hogy a leghasznosabb játékot a középpályán várhatják Horváthtól. Nos, a győri zöld-fehérek kitűnősége a tavaszi idényben jó átlagteljesítményt nyújtott, két-három mecscsen pedig magasan a mezőny fölé nőtt.

— *A Ferencváros elleni győztes találkozón három gólt rúgtam* — magyarázza lelkesen. — *Az elsőt* Szabó *Ottó beadásából lőttem* Hajdú *hálójába. A második előtt a saját térfelünkön szereztem meg a labdát, elindultam, vagy három ferencvárosi védőt cseleztem ki és a kifutó kapus mellett rúgtam be a labdát. Hát a harmadik gólom az nagyon furcsa volt. Partdobás után került hozzám a labda. Két védő állt a közelemben. A* combomon *egyszer megtáncoltattam a labdát, aztán gyorsan elrúgtam. Gondoltam, úgy sincs sok esélyem, s már 3:2-re vezettünk, jó negyedóra van csak hátra. Persze a kapu felé igyekeztem rúgni s magam lepődtem meg a legjobban, amikor a következő pillanatban megzörrent a Fradi hálója. Ez a futball. Máskor hányszor van úgy, hogy az ember összpontosít, a kaput megcélozni is van ideje és három méterrel mellé lő. Ez meg betalált...*

Somogyi József, a győriek egykori csatára, mai középpályása már a 268. NB I-es bajnoki találkozójánál tart. Ezeken összesen 39 gólt lőtt, ebben a bajnokságban azonban csak hármat. Van-e valami sztorija a három gól valamelyikéről?

— *De van ám!* — válaszol Somogyi. — *Nem büszkélkedem egyikkel sem, főleg azért, mert három gól bizony roppant kevés. A SZEOL-nak 11-esből lőttem egyet a hat gólunk közül, ez nem dicsőség. A másodikat a Honvéd hálójába küldtem, az őszi 1:1-es mérkőzésen. S ez a gól mégiscsak egy pontot jelentett. De a harmadik gólomról kell beszélnem. Tavasszal, pontosabban május elején sajnos egyízben nem úgy viselkedtem, ahogy kellett volna. Egyszóval egy kis fegyelmezetlenségem akadt. A vezetőség azt mondta: megbocsátanak, ha győz a csapat a Haladás ellen s én magam mindent elkövetek a sikerért. Rendesek voltak a fiúk is, megígérték, hogy nemcsak ők igyekeznek majd, hanem nekem is segítenek. Az első félidő végefelé egy formás támadás végén hozzám került a labda, két lépést tettem vele és úgy tizennégy méterről belőttem. Nos, ezzel a góllal nyertünk 1:0-ra. Nem én voltam ugyan a mérkőzés hőse, mert például elsősorban* Palla *remekelt a kapuban, de a vezetőim szerint jól játszottam. Magam is éreztem, hogy elég jól megy a játék, sokat szereltem, indítottam és abban az egy — a döntő — pillanatban jól eltaláltam a lasztit. Persze nemcsak a győzelemnek örültem, hanem annak is, hogy megbocsátottak.*

Sz. L.

Somogyi József (Farkas J. felv.)

Törött arccsonttal

Lévay Tibor dr. csak most, júliusban vált ismét teljes értékű kapussá Csepelen. Az új idényre való felkészülés elején járt a csapat, amikor újra feleleveníttettük a történteket. Segítségünkre voltak a szemtanúk is, hiszen Lévay dr. néhány részletre már nem emlékezett pontosan. A történet a következő. Április 10-én a Csepel—Kaposvár mérkőzés első félidejének vége felé Hajdú kapus összeütközött Kovátscsal, a vendégek középcsatárával. A szünetben közölte, képtelen tovább védeni. Lévay dr. állt be a helyére. És eljött a sokáig emlékezetes 59. perc. Egy labdára Lévay dr. merész vetődéssel csapott rá, sajnos, akkor érkezett Gondos is, s a hátvéd térde Lévay dr. arcába vágódott. A kapus a földön maradt, s az ellenfél csatára háboríttatlanul küldhette az árván maradt labdát a kapuba.

Lévay dr. szédült, érezte, hogy sajog az arca.

— *Még ma is megborzongok kicsit, ha arra a pillanatra visszagondolok* — mondja. *Nagyon nehéz helyzetben volt akkor a Csepel, s ráadásul az ellenfél vezetett. Cserelehetőségünk már nem volt, s én habozás nélkül vállaltam, hogy továbbra is a kapuban maradok. Szédültem, s egyre jobban fájt az arcom. Doktorunk végig ott maradt mellettem, a kapufa mellett állt, s figyelt engem. Nehéz volt talpon maradnom.*

Később, a tüzetes orvosi vizsgálat után derült ki, hogy eltört a kapus arccsontja, több foga meglazult, s enyhe agyrázkódást is szenvedett. Pontosan félóráig őrizte ilyen „sebekkel" kapuját. S nem kapott gólt. Minden labdát megfogott. Lelkesítette társait, s végül sikerült az egyenlítés. Egy pont Csepelen maradt.

— Ha tudta volna abban a pillanatban, mi a baja, tovább véd?

— *Természetesen! Fel sem merült bennem, hogy cserben hagyom a csapatomat.*

— De a sérülés — vetettük közbe.

— *Kibírtam. Nem olyan nagy dolog ez. Azt hiszem ilyen részletesen talán még el sem mondtam senkinek sem, mint most. Túl vagyunk rajta, s most már teljesen egészségesnek érzem magamat.*

Edzője mondta, hogy az egész tavaszi idényben csak csökkentett edzéseket végezhetett. Vigyáznia kellett, nehogy a gyógyuló arc újra megsérüljön. Sokszor szinte parancsszóval kellett visszatartani a többletmunkától a kapust.

Ősszel is olyan merész lesz, mint a Kaposvár ellen — kérdeztük.

— *Nem hiszem, hogy elbátortalanodtam volna. Nem ilyen a természetem! Abban a pillanatban úgy éreztem, hogy ki kell jönnöm a labdáért, mert veszélybe került a Csepel kapuja. Máskor is megteszem. Akkor balszerencsém volt. Gondos nem tehet róla. Ilyen a kapussors. Akkor, ott abban a pillanatban mindketten jót akartunk. Felmenteni a kaput, elhárítani a veszélyt.*

Lévay dr. most már újra egészséges, teljes értékű harcos.

V. B.

„Elsápadtunk”

Hegedűs Péter, a Kaposvári Rákóczi nagyszerű alakú kapusa az őszi idény derekán, a Rába ETO elleni mérkőzésen súlyosan megsérült. Arra gondoltam, ezt az epizódját eleveníti fel. Örülök, hogy tévedtem, hiszen ilyen kellemetlen históriára nem szívesen emlékszik vissza az ember.

— *Szerencsére már teljesen elfeledkeztem róla* — kezdi a beszélgetést Péter. — *Nekem az MTK-VM fölött aratott 1:0-ás győzelmünk az egyik legszebb emlékem. Akkor már mögöttünk volt a Vasas és a Tatabánya elleni győzelem, a Haladással és a DVTK-val vívott döntetlen és a Ferencvárostól elszenvedett vereség. A Hungária körúton azzal az érzéssel léptem pályára, hogy kikapunk. Nem mondtam ezt egyik játékostársamnak sem, nehogy eláruljam kishitűségemet. Aztán, a meccs után, belülről kicsit szégyelltem magam. Nagy Lali góljával 1:0-ra nyertünk. A gólunk után megnyugodtam s tulajdonképpen ezen a hatodik mérkőzésünkön éreztem igazán először azt, hogy milyen nagy dolog NB I-es csapat kapusának lenni. S ekkor jutottak eszembe egy idősebb sportbarátom szavai, aki még a bajnoki rajt előtt azt mondta: „akkor leszel igazán NB I-es kapus, ha már a harmadik mérkőzéseken nem kapsz gólt”. Nos, a Vasas- meg a DVTK-meccs után ez volt a harmadik találkozó, amit gól nélkül védtem végig.*

Márton József, a Rákóczi csapatkapitánya nemcsak remek labdarúgó, hanem rendkívül szerény ember is:

— *Köszönjük a szerkesztőségnek, hogy ránk is gondoltak. S ha nekem a legnagyobb élményemről kell szólnom, akkor csakis az első NB I-es bajnoki találkozónkat említhetem. Augusztus utolsó szombatján a Vasast fogadtuk. Edzőnk, Mathesz Imre azt mondta az öltözőben, hogy nyugodtan játsszunk, a Vasas nagy csapat, de egyáltalán nem legyőzhetetlen. Egymásnak megfogadtuk, hogy kilencven percen át küzdünk, s nem ismerünk elvesztett labdát. Mindanynyian kipirult arccal mentünk ki, de egyik pillanatra elsápadtunk, amikor kilépve a játéktérre, megpillantottuk a húszezres nézősereget. Atyaisten, gondoltam, a mi derék szurkolóinknak nem okozhatunk csalódást. Később feloldódtak a gátlásaink, s amikor a második félidő elején megszereztük a vezető gólt, már éreztük, hogy nem veszthetünk. A mérkőzés után kicsit kapkodva a levegőt, de végtelenül boldogan vonultunk be az öltözőbe, igencsak kipirult arccal. Egyikünk sem restellte, amikor a többiek könnytől csillogó szemébe nézett, ülve az öltöző padján és hosszú perceken át nem ocsúdva fel a győzelem szerezte boldogság kábulatából. Akkor is éreztük, azóta is érezzük, mennyire együtt élnek velünk hűséges szurkolóink, akik nélkül fel sem jutottunk volna az NB I-be.*

Sz. L.

Márton József (Farkas J. felv.)

Mi történt Diósgyőrött?

Veréb Györggyel az őszi idény befejezése után madarat lehetett volna fogatni. A DVTK kapusa ragyogóan védett, s döntő érdemei voltak abban, hogy csapata nagyszerűen szerepelt.

— *Nagyon együtt voltunk* — említi. — *Ismertük szinte egymás gondolatát, különösen én és a négy hátvéd. A sikereknek elsősorban ez volt a titka. Kevés gólt kaptunk, s a csatárok, a középpályások mindig rúgtak annyit, amennyi elég volt a pontszerzéshez, vagy a győzelemhez. A Bp. Honvéd ellen például Diósgyőrött a siker mámorító érzését is megismertük, hiszen 4:0-ra nyertünk...*

Erősödő, izmosodó csapatról beszéltek országszerte. Joggal várták a szurkolók az ősz folytatását — tavasszal. S erre mi történt? A DVTK csak árnyéka volt önmagának. És Veréb is... Bár: az év elején meghívták a kapusiskolára, mint válogatott jelöltet, s Svájc ellen a B-válogatott kapuját őrizte.

— *Ott voltam a küszöbön, s elbotlottam. Négyet rúgtak kapura, s két gólt kaptam. Ma sem tudom, hogy hogyan. Mint ahogy azt sem, illetve csak részben, hogy miért nem ment tavasszal a védés, s a csapatnak a játék.*

— Valami oka csak van?

— *Sokat töprengtem, töprengtünk már ezen. Beszélgettünk is róla, egymás között, nyilvánosság elé nem nagyon került, illetve csak most.*

És sorolni kezdi az okokat: 1. Kutasi kiválásával megbomlott az összeszokott védelem; 2. Martis kényszerhelyzetből átkerült a hátvédsor bal oldalára; 3. Könynyen elkerülhető gólokat kaptak pillanatnyi rövidzárlat, megnemértés miatt; 4. A középpályások, elsősorban Görgei mélyen tudása alatt szerepelt; 5. A csatárok alig-alig találtak az ellenfél kapujába; 6. Tavasszal otthon csak egyszer tudtunk győzni, az idény kezdetekor, s azzal el is lőttük az összes puskaporunkat...

— Ez tehát a csapatra vonatkozik. És mi van a kapus számláján?

— *A védelem egy-egy megingása, a kapott gólok megtépázták az idegeimet. Már nem álltam olyan nyugodtan a kapuban, mint az ősszel. És ha kaptunk egy vagy két gólt, azzal el is dőlt a meccs, mert a középpályások és a csatárok képtelenek voltak ennél legalább eggyel többet szerezni... Egy szó, mint száz: nem ilyen tavaszra számítottam! Most van elég idő a töprengésre, a tapasztalatok összegezésére. Sajnos van elég. Szerencsére: lehet belőle tanulni. Nekem is, s a csapattársaknak is. Mert sokkal jobb úgy szerepelni, mint ahogy ősszel játszottunk. A sikerélménynél ugyanis nincs jobb dopping. De ebből csak ősszel kaptunk kóstolót. A pihenő után újult erővel kezdtük a felkészülést, okulva a hibákból. Valamennyiünket az a cél vezérel, hogy ne az ellentétek csapata legyen a DVTK. Az 1975—76. évi bajnokságban ugyanis — sajnos — az volt.*

FTC—DVTK 1:0. Veréb egyik védése (MTI Foto, Kovács Gyula felvétele)

Paróczai

csodálatos utazásai

Paróczai Sándor (Farkas J. felv.)

Paróczai Sándor a télen bekerült a magyar válogatottba. Nem csodálkozom, hogy nem bajnoki győzelemről vagy érdekes gólról vall, hanem a tengeren túli utazásról, arról, hogy egy — akkor húsz éves — vidéki fiatalember bekerül a legjobbak közé. Arról, hogy tízezer méter magasságban, ezer kilométeres sebességgel repül át az óceán fölött, új országokat, új világrészt ismer meg.

— *Gyönyörű, csodálatos, feledhetetlen élmények ezek* — fűzi hozzá Paróczai. — *S persze nemcsak az utazások, a tájak, hanem az is, hogy egy ilyen jó szellemű válogatott tagja lehettem. Olyan baráti közösségben, ahol a neves budapesti játékosok rögtön jóbarátként fogadtak, ahol a vezetők szeretettel gondoskodtak rólunk. Hálátlan lennék azonban ma Baróti Lajos bácsihoz, ha nem említeném meg, hogy az argentinok ellen később bekerültem a csapatba, hivatalos országok közti mérkőzésen is. Ez a válogatott találkozó tulajdonképpen még szorosan hozzátartozik a csodálatos külföldi utazásomon szerzett élményekhez.*

A 22 éves *Pásztor József* a Békéscsabai Előre Spartacus legfiatalabb játékosai közé tartozik. Fiatal, de nagyszerű emlékekkel természetesen máris rendelkezik. Egy játékos számára a sportban érthetően a győzelem számít a legnagyobb örömök, a legszebb emlékek közé. Pásztor azt mondja erről:

— *A győzelem öröme nekünk az elmúlt bajnokságban, sajnos, kevésszer adatott meg. Pedig, őszintén mondom, igen lelkiismeretesen készültünk fel minden mérkőzésre. Jómagam is mindig igyekeztem s sok mozgással, ruganyossággal igyekeztem ellensúlyozni a nem túl magas és elég vékony termetem hátrányait. A tavaszi hajrában — ahogy mondják — jól játszottam az Újpesti Dózsa és a Vasas ellen is, egy kedves kis epizód miatt mégis a Ferencváros elleni, őszi találkozónkat említem. Az ötödik meccsünk volt ez s még győzelem nélkül álltunk. A második félidőben, 0:0-nál szabadrúgáshoz jutottunk a ferencvárosi büntető terület közelében. Letettük a labdát, a játékvezető hátrább terelgette a sorfalat, én meg odaszóltam Kerekesnek, hogy szeretném rúgni a szabadot. Gondoltam, az edzéseken egészen jól szokott menni, hátha itt is sikerem lesz. Attila alig hagyta befejezni a mondatot, három-négy lépésről nekifutott a labdának és a hálóba vágta. Amikor nekifutott, egy tized másodpercre elszontyolodtam, majd hogy nem bosszankodtam. Erre azonban, hál' istennek, lényegében időm sem volt, hiszen már zörgött a háló. Én voltam az első, aki átöleltem Kerekest. Később kiderült, hogy a győztes gól szerzőjét ölelgettem. S ez legalább olyan jó érzés volt, mintha magam szereztem volna a gólt.*

Pásztor József (Farkas J. felv.)

0:6 ellenére - öröm

Bencze János, a SZEOL kapusa hosszú idő után először jutott szóhoz Budapesten, a Hungária körúton, az MTK-VM ellen. Csapata súlyos vereséget szenvedett, hat gólt kaptak... Ez volt az NB I egyetlen hatgólos veresége.

— *Mégsem voltam elkeseredve* — mondja. — *Persze azt mondják, hogy hat még gombócból is sok, nem hogy még egy kapusnak gólból. De az az igazság, s ezt szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy jól ment a védés, mert ha nem, a helyzetek alapján egy tucatnál is többet kaphattunk volna.*

— Annyira jó volt az ellenfél?

— *Jól játszottak a kék-fehérek, mi pedig megzavarodtunk. Mindenki a saját feje után játszott, minden volt azon a délutánon a SZEOL, csak csapat nem. A mezőnyjátékosaink csak közelről nézték a játékot.*

— Ez a bajnokságban nem először fordult elő...

— *Nem az én feladatom, hogy értékeljem a bajnoki esztendőt.*

— De mint szemtanú, hiszen nagyon sok mérkőzésen a kispadon ült, a hajrában pedig védett, nyilatkozhatna.

— *Úgy igen. De ez csak az én véleményem, azaz ahogy én láttam a kispadról, a kapuból. Amikor megnyertük a bajnokságot az NB II-ben, nem szövögettünk rózsaszínű álmokat, tisztában voltunk a képességeinkkel, a csapat játékerejével. Sok időnk nem volt a felkészülésre, mert kezdődött a bajnokság, s már egy-két mérkőzést lejátszottunk, amikor az új fiúk, Hangai és Forgács, majd később Nagy Antal közénk került. Ennek ellenére nem kezdtünk rosszul, s úgy tűnt: nem lesznek kiesési gondjaink, megkapaszkodunk.*

— Mérkőzésről mérkőzésre azonban vesztett a csapat a lendületéből. Miért?

— *Sok oka van, elsősorban az, hogy jóformán egyszer sem játszott az ősszel ugyanabban az összetételben az együttes. Képtelenek voltunk összeszokni, megismerni egymást. Az sem segítette szereplésünket, hogy ősszel, Kontha Károly betegsége miatt Rábay László irányította a csapat munkáját, majd tavasszal újra Karcsi bácsi. Meg az is az igazság, hogy a balsikerek el is vették mindenkinek a kedvét.*

— A hajrában mégis szinte megtáltosodtak...

— *Akkor már felszabadultan, nyugodtan játszhattunk, hiszen vitathatatlan volt, hogy miénk a 16. hely. Mindenki meg mert csinálni egy olyan cselt, amit régebben egyszerűen nem mert. Én pedig bizonyítani akartam, hogy annál többet érdemlek, mint hogy a kispadot koptassam. Nagy tanulság, hogy idegileg nyugodtabban, jobb eredményekre vagyunk képesek, mert a bajnokság hajrájában már nem voltunk idegesek! A létszámemelés megmentette az életünket, továbbra is az NB I-ben játszhatunk. Ez nagy ajándék. S az ajándékot illik megköszönni. Mi ezt szavak helyett tettekkel szeretnénk. Augusztus 20-tól, a bajnokság nyitányától. Szeged ugyanis megérdemli, hogy legyen NB I-es csapata. De hogy legyen, arról nem csak mi, játékosok tehetünk, hanem a szurkolók is, akik bizony tavasszal cserbenhagytak bennünket. Mert arra senki sem lehet büszke, hogy városunkhoz fűződik az NB I negatív nézőcsúcsa, hiszen a DVTK elleni találkozónkon alig 250-en váltottak jegyet...*

L. G.

Bencze János (Zelmann Ferenc felvétele)

Két Tibor az NB I-be

Két vidéki csapat került az NB II-ből az NB I-be. Mindkettő már többször szerepelt ott, sőt az egyik hosszú éveken át. Nagyjából két különböző csapat, abban megegyeznek, hogy mindkettő edzőjének utóneve Tibor.

25 éve

Pontosan 25 éve annak, hogy az egykori Sztálinvárosban megalakult a Sztálin Vasmű Építők, amelyből később Sztálinvárosi Vasas lett. Két éven át szerepelt az NB I-ben, 1953-ban és 54-ben. A 14-es létszámú NB I-ben előbb a 12. helyen megmenekült a kieséstől, majd 54-ben a 14. helyen kiesett. Oda csak az 1966-os bajnokságra került vissza. Ekkor már Dunaújvárosi Kohász volt a neve. Az NB I B-ben olyan patinás nevű egyesületeket előzött meg, mint például a DVTK, a Haladás VSE. A 14-es létszámú NB I B-ben 66-ban a 12. helyen kötött ki a Kohász, a következő évben 16 csapat között a 14-ik lett, majd a legjobb helyezését, a 8-ik helyet 1968-ban érte, 69-ben megint visszaesett a 14. helyre, 70 tavaszán felkerült a 9. helyre, s a 70—71. évi bajnokság után a 15. helyen búcsúzott az NB I-től. Most tehát ötévi szünet után került vissza, s ezúttal kilencedszer szerepel majd az élvonalban.

Visszatért az edző

A Dunaújvárosi Kohász *Palicskó Tibor* edző vezetése mellett jutott az NB I-be. Palicskó már működött Dunaújvárosban: 1968-ban és 1969-ben, amikor Kohász NB I-es volt... A kitűnő edző 1928. szeptember 19-én, Sárospatakon született. Ő mondja:

— *Már 14 éves koromban az első csapatban szerepeltem, Sátoraljaújhelyre kerültem, majd onnan a Diósgyőri VTK-hoz, amelyben már mint NB I-es játékos szerepeltem 1950-ben. 1953-tól 1957-ig a Honvéd aranycsapatában játszottam, s 1954-ben és 55-ben bajnokságot nyertünk... 1957—58-ban az MTK-ban lettem bajnokcsapat tagja, majd 1963-ban megnyertük a KK-t. Röviden ez a játékos-pályafutásom.*

Mondom, hogy legtöbbször kiváló válogatott kapusok előtt játszott hátvédet.

— *Igen... A DVTK-ban Károlyi előtt még 1952-ben is, egy évvel később már Grosics előtt, 1957—58-ban, az MTK-ban Gellér és Gelei előtt. Akkor még játszott az MTK-ban Kovács I és III, Sipos, Sándor, Hidegkuti, Lantos, Palotás, Börzsei, hogy csak néhány nevet említsek. Az MTK-ban búcsúztam mint játékos. Mint edző 1965-ben a Vörös Csillag Traktorgyárban kezdtem el, azután jött a FŐSPED, a Dunaújváros, az MTK, a Haladás, majd újra a Dunaújváros.*

— A legszebb élményei?

— *Játszottam rengeteg nagyon kiváló játékos mellett, de amit inkább a magaménak érzek, ez az edzőpályafutásomnak az az éve, amikor a Haladást felhoztam az NB I-be és most pedig a Dunaújvárost. A Dunaújvároshoz legutóbb előbb csak*

Palicskó Tibor (Geleta P. felv.)

egy évre szerződtem, de, amikor megismertem a körülményeket, szívesen vállaltam a hosszabbítást. Az első év az átszervezéssel telt el. 8—10 játékos jött és ment. Két teljesen új kapus standard játékos lett nálam. Továbbá Fajt és Mártha újra beépült az együttesbe, visszakerült Boromissza. Sok-sok változás... A második évben ősszel még gyengén, de tavasszal már jól ment. Ekkor 4:0-ra vertük az akkor kitűnő Debrecent, az NB I-be felkerült Szegedet... A harmadik év? Az átszervezés befejezése... A Dunaújváros most jól játssza a korszerű lestaktikát. A csapat 78 gólt ért el, annyit, amennyit még sohasem, a védelem pedig a legkevesebb gólt kapta az NB II-ben. 38 mérkőzésen ősszel csak kétszer, tavasszal pedig csak egyszer kaptunk ki. Merem állítani, hogy ez a csapat jobban felkészült az NB I-re, mint néhány olyan, amely a korábbi években került fel. Érett lett az NB I-re, ami természetesen nem jelenti azt, hogy nem kell erősíteni.

Egy kis szünet után...

— *Szeretnék válaszolni Ivanics Tibor kartársamnak. Ő az egyik nyilatkozatában összehasonlította a Dorogot, a saját csapatát a Debrecennel. Azt már kifogásolom, hogy ebbe az összehasonlításba a Dunaújvárost is belevonta, nem azért, mert a DVSC jó vagy nem jó... Van egy tény: mi Debrecenben döntetlent értünk el, otthon pedig győztünk ellenük. A debreceniek is elismerik, hogy a Dunaújváros volt a legjobb, a mi szereplésünkben akadt a legkisebb kilengés, a miénk volt a legegységesebb. A DVSC-nek jó csapata volt, de jó volt a pécsieké is, s még folytathatnám... Ebben az NB II-ben nem két, hanem 4—5, talán még több olyan csapat is akadt, amelynek létjogosultsága van az NB I-ben. Behatóan ismerem az NB II légkörét. Igen gyakran olyan nagy harc, küzdelem folyt, hogy a nézők ezeket szívesebben látogatták, mint az NB I néhány technikásabb, de lagymatagabb találkozóját. Kár, hogy országos viszonylatban az NB II nincs kellően szem előtt, nincs jól felmérve, mert akkor jobban derülne ki, hogy az erőviszonyok mennyire kiegyenlítettek.*

— Kiket tesz a Dunaújváros csapatából dobogóra?

— *Olyan nagy dobogó nincs is, amelyen elférnének. Pedig... Nem tudok visszaemlékezni, hogy egy év alatt hol volt annyi műtét, mint most a Dunaújvárosban... Majzlinger és Németh teljesítménye minden tekintetben elég az NB I-re is, a legegyenletesebb játékot azonban Tóth nyújtotta. De a II-ben is I. osztályú volt még sok más játékos. Gondolok mindkét kapusunkra, a védelemből még Fajt, Kerekes, Formaggini, vagy például a középpályások: Szepesi, Mártha, Fajkusz... Szepesi ugyancsak rugdosta a gólokat. De még folytathatnám...*

— Minek tulajdonítja a sikert?

— *A fejekben történt változásban, és a játékosanyag minőségi változásában. A fejek megtisztultak, a vezetők rendet teremtettek. A játékosok rájöttek arra, hogy csak minden tekintetben együttműködve lehet sikert elérni. Az NB II lélektanának megismerése... Tudtunk olyant, amilyent mások nem tudtak... Ez serkentő volt a teljesítmény fokozására. Nem kis része volt ebben Andriska Vilmos másodedzőnek, az orvosnak, a pszichológusnak, sokaknak. Az én szerződésem lejárt a Dunaújvárosnál, s mindig nagy szeretettel gondolok a sikerteljes együttműködésre, a vezetőkre és a vezetettekre. Kívánok további sikereket a Dunaújvárosnak. Ha meg tudják szerezni az általam ajánlott játékosokat, akkor Novák Dezső, az új edző és a játékosok képességei alapján az NB I-ben is megállják majd helyüket... Jómagam Győrött a Rába ETO-nál folytatom.*

Most készül

az a könyv, amely a Dunaújvárosi Kohász történetéről szól. Szerzője, *Harcsa Gábor* ezt mondja:

— *Az egyesületnek 1975. év végén 1295 sportolója volt, abból 1001 az igazolt... A nézőszám emelkedik, de... Dunaújváros az ország első szocialista városa, az ország egyik legfiatalabb városa, ahol alig akad nyugdíjas.*

Megkérdezi tőlem, hogy hallottam-e már a Borovszky-púder hírét... Borovszky vezette be az oxigénfrissítéses acélgyártást, ami tömény, sötétvörös porfelhővel jár. Ez a Borovszky-púder. Ha a déli szél fúj, akkor a bennszülöttek is nehezen bírják.

— *Az ellenfeleknek szinte csak szélmentes időben van esélyük Dunaújvárosban* — mondja.

vitte a csapatát...

Eddig csak egy játékos került Dunaújvárosból az országos válogatottba: *Kotász Antal.* Koltai Istvántól, a csapat akkori vezetőjétől aranyórát kapott az első válogatottsága emlékére. Vajon ki lesz a második? Erre mondják Dunaújvárosban:
— Ha Kerekes Békéscsabáról áthívná a fivérét, akkor már most meglenne ...

31 éve

annak, hogy a Dorogi AC először került az NB I-be. 1945—46-ban a kétcsoportos NB I-ben szerepelt először. A második tíz között a 2. helyet szerezte meg, s bentmaradt, de 1946—47-ben rosszabb lett a gólaránya, mint az ETO-é, s kiesett. 1949—50-ben már újra NB I-es, s innen kezdve 1965-ig bezárólag állandóan az NB I-ben szerepelt. Azóta? Csak egyszer volt NB I-es, 1973—74-ben. Az NB I sok sikert hozott a dorogiaknak. Így például négy alkalommal is megszerezték a vidék legjobbja címet. Akadt számos kiváló játékosuk Grosicstól és Buzánszkytól kezdve...

Ezúttal huszonkettedszer indulnak az NB I-ben.

Edzőjük a másik Tibor, *Ivanics* Tibor. 1937. június 29-én született Gyulán.

— Elég későn, 12—13 éves koromban a Lágymányoson, a Dohánygyár kölyökcsapatában kezdtem játszani. Hogy miért ilyen későn... Akkor még nem volt sportiskola, csak a grundokon akadt alkalom focizni. A KELTEX, a Goldberger csapatában folytattam, innen kerültem Budapest ifjúsági válogatottjába, s itt szerepeltem először felnőtt csapatban. Az érettségi után 1956-ban a Testnevelési Főiskolára mentem, s innen kezdve természetesen a TF csapatában kellett játszanom. 1960-tól, három évig, a Vasútgépészeti Technikumban tanítottam, a TF után pedig 1960-tól 1962-ig Csanádi Árpád dr. tanácsára a Ferencvárosban játszottam. Az első csapatban bajnokin csak egyszer jutottam szóhoz, s egy alkalommal nemzetközi mérkőzést is játszottam. Közben tanítottam, s a tanítás nem engedte meg, hogy mint játékos teljesen felkészüljek. Edzői hivatásomat nem akartam feladni, s egészen fiatalon, mint segédedző, szerepet kaptam Kapocsi Sándor, az ifi válogatott edzője mellett. 1963-ban az MTSH-ba kerültem Csanádi Árpád dr. ajánlatára. Ő mint tanár a TF-n patronált, majd később a további pályafutásom alatt is. Közben tanítottam a Központi Sport Iskolában, ahol Lakat Károly dr. volt a vezető tanár, s voltam óraadó tanár a TF-en is. 1971-ben, négy évre Kubába hívtak. Ott az Oriente tartomány szakvezetője lettem. Sportiskola felállítása, edzőképzés, ez volt a feladatom. Olyan kísérletezésbe kezdtem, amibe senki sem szólt bele. Fiatalok felmérése, új módszerek bevezetése, tantervek, sportiskolák részére... Ugyanakkor az országos labdarúgó szövetségben és az országos edző bizottságban is dolgoztam. Több magyar edzővel együtt, így például Friedmanszky Zoltánnal. A legnagyobb élményem a munka volt. Látni a fejlődést! Hogyan érik be a gyümölcs az első két év munkája nyomán: a fiatalokkal 10-től 18 évig mindent megnyert az Oriente tartomány, s a felnőttek is előbbre léptek. Az igazi beérés azonban csak ezután következett... Nem felülről, hanem alulról, hittel kell építeni, s ehhez a kubaiak nagyszerű partnerek voltak...

Ivanics Tibor (Záhonyi I. felv.)

— 1975-ben megkeresett a Dorog, hogy legyek az edzőjük. Az ismert okok miatt előbb csak „rangrejtve" lehettem az edzőjük, sőt még az 1975—76-os felkészülést is csak közvetve irányíthattam. Civilben... Hároméves szerződést kötöttünk. Az első évre az volt a tervem, hogy tartsuk az 1973—74. évi szintet. Ezt a dorogiak fejcsóválva fogadták, mert nyolc játékosuk elment... A második évre az 1—6. hely valamelyikét, a harmadik évre pedig az 1—2. helyet, azaz a feljutást terveztem. Az egyik cél az volt, javítsam a Dorog támadójátékát, a másik pedig a csapatépítés, a fiatalítás. Játékosok között nem válogathattam, kész keretet kaptam. Milyennek láttam az anyagot? Mindig a jót keresem, a jót látom meg először, s ezért nagy bizalommal fordultak felém. Akadt visszhang is. Én 42 pont megszerzését terveztem. Ennek elérésében mind a vezetők, mind a szurkolók kételkedtek.

— Hol szerzünk mi ezzel a csapattal 42 pontot? — mondták.

— Az eredmény, mint ismeretes, 54 ponttal kerültünk fel az NB I-be. Én kezdettől fogva bíztam a 42-ben, s amikor ősszel megszereztük a 3. helyet, már bízni kezdtem a feljutásban is. A téli edzéseken, az alapozáson alapos átdolgozás következett. A jó szereplés azonban nem annyira szakmai munka eredménye, hanem inkább a pedagógiáé. Éreztem, hogy teljes bizalommal vannak irántam, hogy elhiszik, jó az, amit mondok és csinálták is.

— A kubai kísérletezés folytatódott Dorogon is?

— Felmérés volt, tesztpróba is, rendszert is kidolgoztam a fiatalok részére, de nem tudtam ellenőrizni, hogy mit csinálnak. Mint vezető edző szinte minden erőm az első csapatra fordítottam. Centrikusság... Én is ebbe a hibába estem, pedig az első csapat számára az a legjobb, ha saját nevelésű fiatalok kerülnek oda... A mostani csapatba kilenc olyan játékos került, aki tavaly, 1975—75-ben nem szerepelt még az NB II-ben, s 2—3 olyan, aki tavaly csak egyszer-kétszer jutott szóhoz az NB II-ben. Jó volt a közösségi szellem, nem akadt klikk, az idősebbek apailag oktatták a fiatalokat, a fiatalok pedig, no itt akadt még egy-két olyan, akire ráfér az a figyelmeztetés, hogy tisztelettel beszéljen az idősebbekkel. Alapvetően azonban jó volt a szellem.

— Mi lesz Szabóval?

— Több NB I-es csapat is érdeklődött iránta, s talán sikerült meggyőznünk, hogy még egy évig maradjon nálunk, szokja meg nálunk az NB I légkörét, s csak azután változtasson egyesületet, hiszen még csak 20 éves. Vele kapcsolatban egyébként az az érdekes, hogy ősszel, 20 mérkőzésen mint előre tolt ék csak három gólt ért el, tavasszal pedig mint középpályás szinte ontotta a gólokat, 19-et szerzett. Egy másik kiváló játékosunk, Major, aki balhátvédet és beállóst is játszott. Mosonmagyaróvárról került hozzánk. Kissé fegyelmezetlen, különben minden adottsága meg van ahhoz, hogy kiváló játékos legyen. Talán első helyen kellett volna említeni Tóth Gyulát, a csapatkapitányt, aki ugyan már 33 éves, de valamennyi mérkőzésen kiemelkedő teljesítményt nyújtott, mindig a jók között volt. A mi játékosunk lett az NB II gólkirálya, Peszeki I.

Majd így folytatta:

— Félek az NB I-től, arra a csapat még nincs megalapozva, csak 5—6 NB I-es szintű játékosunk van. A bentmaradáshoz erősítés is kell. Senkit nem engedünk, illetőleg nem küldünk el. Nagyobb figyelmet kell szentelni a saját utánpótlásnak. A jövő útját már tegnap kellett volna elkezdeni.

Mattanovich Béla

Megkapaszkodni az NB II-ben!

Két éve ilyenkor, bár kieső (15.) helyen végzett, szerencsével megmenekült a kieséstől. Tavaly már végig versenyben volt a bajnoki címért a Vasas Izzóval, de a hajrában nagyon visszaesett, s a végén a Kecskeméti SC is megelőzte. Most, kezdettől fogva óriási küzdelmet vívott a tavalyi 4. Szarvassal. Az utolsó mérkőzésig tartott az idegölő küzdelem. Sikerült! Hosszú idő után újra a második vonalban küzdhet a nagyon szép Tisza-parti város patinás múltú csapata.

— ***Pillanatra sem szűnt meg, szinte az utolsó percig tartott a kemény harc a két csapat között*** — emlékezett vissza a nagyon nehéz bajnoki évre *Himer István*, a Szolnoki MÁV edzője. — ***Az együttes megfiatalodott, sok jó mérkőzést játszottak fiaink. Jellemző erre: az első négy fordulóban 4 pontot vesztettünk, 7—7 volt a gólkülönbségünk, a 11. helyen álltunk. A Békéscsabai TASK-nak és a Szegedi VSE-nek például 4—4 gólt rúgtunk, de az egyiktől hatot, a másiktól ötöt kaptunk.***

Ekkor a vezetők „beszélgettek" a játékosokkal. S az eredmény? 13 mérkőzésen 22 pont, 36—12 gólkülönbség és — őszi elsőség! Remek csúcs! De még valamiben csúcsot állítottak fel a szolnokiak. Az NB II gólkirályát, Pagonyit háromszor (!) állították ki, s ez 9 mérkőzést jelentett neki, ennyi mérkőzésen nem játszhatott Molnár, a tavalyi gólkirály, kétszer fejezte be lefújás előtt, kiállítás miatt, a játékot... (*„Szinte divattá vált nálunk a kiállítás"*, jegyezte meg az edző.)

Más probléma is nehezítette a szolnokiak helyzetét, s ez nagyon gátolta a kék-fehérek még eredményesebb szereplését. Kalmár, sérülése miatt ősszel abbahagyta a játékot, Géczinek porcleválása volt, Nagy Aladárt először külső, majd belső porccal műtötték. Földesi 12 hetet, Holler hatot hagyott ki sérülés miatt, Szabó György, a csapat legtapasztaltabb játékosa, hasonló okok miatt, jó néhány hetet szintén kihagyott. Hét komoly sérültje volt ősszel, három tavasszal az Sz. MÁV-nak.

— *Örvendetes viszont, hogy az elmúlt két év alatt az első csapat keretéből senki sem távozott el, s ez megkönnyítette a csapatszervezési munkát. De a sérülések és a kiállítások?... Volt olyan mérkőzésünk, amelyen a megszokott csapatból heten hiányoztak. Az is öröm számunkra, hogy húszas keretünkben 8 saját nevelésű fiúnk van. És, ez is újdonság: legtöbb játékosunk szolnoki vagy legalábbis Szolnok megyéből való.*

Ezt is az edző mondta, aki viszont tősgyökeres gyulai! A szakedzői harmadik évfolyamára iratkozik most be. Másfél évtizeddel ezelőtt az NB II gólkirálya volt a Gyulai MEDOSZ-ban, 47 góllal. 1964-ben került a Haladás VSE-be, Szombathelyre, majd 1968 tavaszán a Szolnoki MTE-be. Onnan pedig, rögtön, hogy abbahagyta, a rivális Szolnoki MÁV-ba — edzőnek! Most harmadik éve a szakosztály vezetőedzője a 36 éves sportember. Hogy mi következik ezután? Egészséges optimizmussal mondta:

— *Feljutásunkkal remélhetőleg tovább gyarapodik a nagyszerű ütemben fejlődő szép városunk labdarúgósportja. Mi pedig nagyon szeretnénk megkapaszkodni a magasabb osztályban.*

Először a második vonalban

A tavaszi idény közepén a Nitrokémia Fűzfői AK csapata 4 mérkőzésen 3 pontot vesztett, s akkori legnagyobb riválisától, a szintén bajnokesélyes Ajkai Alumínium csapatától Fűzfőn kapott ki 1:0-ra.

— ***Mégis az a véleményem, hogy a Nitrokémia együttese lesz az Északnyugati csoport bajnoka*** **— mondta május elején határozottan Jeszenszky (Jenei) István, a második helyezett Vác edzője, az MTK egykori hátvédje. —** ***A Fűzfő ugyanis elsősorban annak köszönheti a vezetést, hogy minden mérkőzésére tudatosan készül, egy pillanatra sem lazított, minden alkalommal teljes erőbedobással harcolt...***

Bár évekkel ezelőtt a Fűzfő már nem egyszer kopogtatott a magasabb osztály kapuján, a végén erejéből többször is csak a második helyre telt. Az 1974/75. évi bajnokság őszén váratlanul nagy visszaesés következett, s csak a 12. helyet tudta biztosítani a FAK. Ezután edzőcsere történt, s a csere nagyon jól sikerült. Vasas Mihály, aki „féllábbal" már Debrecenben érezte magát, a végén a Fűzfőhöz szerződött. Az SBTC, majd MTK hajdani csatára 1974 végén egyenesen Lengyelországból érkezett a Nitrokémiába. Már tavasszal kitett magáért a Fűzfő, s a bajnoki idény végén a 6. helyen kötött ki. Aztán jött az új bajnokság. Vasas Mihály kiváló pszichiáternek bizonyult...

— *Nagyon rendes társaság, nagyon jó versenyző gárda a miénk. A mérkőzések előtti taktikai értekezleteken szinte élvezet volt őket hallgatni, hogy hogyan fognak majd hajtani. És nemcsak mondták, hanem csinálták is! A tavaszi idény elején négy esélyese volt a bajnoki címnek. Május végén viszont már biztos volt a bajnokságunk. Elsőként az egész Nemzeti Bajnokságban. És amikor ismertettem további terveimet, minden játékosom helyeselt. Elmondtam (májusban!), hogy az edzésadagot nem csökkentjük, hanem emeljük. A hajrában! A mérkőzéseken ugyanis már teljesen felszabadultan küzdhettek játékosaim, edzettségi állapotuk pedig igen jó volt. Ez már bizonyos fokig felkészülés is volt a nagyon nehéznek ígérkező őszi idényre.*

A 42 éves *Vasas Mihály* 36 évesen még játszott a VM Egyetértésben. Edzőként a BLSZ I. osztályban szereplő GAFU Volánban kezdte, majd az NB II-es Vecsésben folytatta. 1972 januárjától a lengyelországi Bytom csapatát edzte. Az NB II-be kiesett Simbierki Bytomot egy év után bajnokként vitte fel az 1. osztályba.

— *Fűzfőn minden játékosommal (úgy érzem) jó viszonyban vagyok, csak dicsérni tudom őket. Persze azért néha itt is előfordul kisebb fegyelmezetlenség. Nálunk is volt erre példa. A játékost megbüntettem, utána kétszer is a mezőny legjobbja volt! Nincs kiemelkedő tudású labdarúgónk, de mint csapatot csak dicsérni tudom őket. Fűzfőn öröm sportolni (és vezetni), hiszen a vállalat vezetői minden feltételt biztosítanak az eredményes szerepléshez.*

— *Azt a lelkesedést szeretném játékosaimba átplántálni, amely az ötvenes évek Stécéjét jellemezte... Amellyel a Népstadionban is legyőztük az Újpesti Dózsát 3:1-re.*

Váratlan és páratlan diadal

Egerben nagyon szeretik a sportot. Fél évszázados ragyogó múltra tekint vissza a város úszósportja. NB I-esek régóta a vízilabdázók, majd másfél évtizeddel ezelőtt elkezdődött a labdarúgók sikersorozata is. 1961-ben játszott először Egri Dózsa néven a legjobb helyi csapat, s rövid pár év alatt páratlan sikert aratott: az első magyar csapat volt, amely öt év alatt, az NB III-ból az NB I-be jutott!

Már NB II-es korában hatalmas szurkolótábora volt, otthoni mérkőzésein nemegyszer 6—8000 néző tombolt. Amikor pedig a magyar válogatott Egerben bemutató mérkőzést játszott, 20 000-en ünnepelték legjobbjainkat. Hat év alatt háromszor sikerült visszakerülnie az NB I-be, ami persze azt is mutatja, hogy a nagymúltú város labdarúgói háromszor búcsúztak a legjobbaktól. Utoljára pontosan négy éve!

Három év után, egy évvel ezelőtt, mint 19., az NB II-től is elbúcsúzott az Egri Dózsa. Akkor az egri szurkolók még álmukban sem gondoltak volna arra, hogy csapatuk egy évvel később visszakerül a második osztályba. Már csak azért sem, mert úgyszólván majdnem az egész csapat kicserélődött. Ambrus a Debreceni MTE-be, Hosszú a BVSC-be, Tóth a FŐSPED Szállítókba, Kovács az Izzóba, Lakatos a Tatabányai Bányászba ment, Szegőt kizárták a keretből, Bánkuti László pedig a csapat edzője lett...

Átalakult, megfiatalodott az egri lila-fehér gárda, s az átlagos életkor alig haladta túl a 23-at! Arról nem is beszélve, hogy a fiatal edző, Bánkuti László a legfiatalabbakat is — Csuhay (1957), Homonnai (1959), Birincsik (1959), Fitala (1959) játszatja vagy játszatta már a bajnokcsapatban. A kezdet az edző szerint nehéz volt:

— A nagy átszervezés egy évvel ezelőtt átmeneti visszaeséssel járt, arról nem is beszélve, hogy erkölcsi és fegyelmi téren is rendet kellett teremteni a csapatban. Ez a munkánk sikerült! Újonc edző voltam, nem szégyelltem tanulni! Felkerestem volt edzőmet, Kovács Ferencet Székesfehérvárott, valamint dr. Lakat Károlyt, akiktől igen hasznos tanácsokat kaptam. Ha most visszagondolok azokra a nehéz időkre, azt mondhatom: együtt fejlődtem én is a csapattal. Legnagyobb riválisunk, az Ózdi Kohász, a 9. forduló után még három ponttal vezetett előttünk, de a 12. fordulóban már az első helyen voltunk. Ezután már csak egyszer cseréltünk helyet, s a 14. mérkőzésünk után újra megszereztük az elsőséget és már nem is adtuk át senkinek!

Simon Flórián technikai vezető még tömörebben fogalmazott:

— Jól együtt van a csapat, jó a szellem, s jó a hangulat a csapatban. Mi vezetők mindig együtt voltunk, ha szükséges volt, s a felmerült problémákat azonnal elintéztük. Nem volt „restanciánk"! Az egyéni problémák, bármilyen természetűek is voltak, nem maradtak megoldatlanok!

Bánkuti László szerint: *„A jelenlegi gárda, néhány tapasztalt labdarúgóval megerősítve, alkalmas nagyobb feladatok megoldására is."*

Sikerült a fiatalítás

A Ganz-MÁVAG tavaly kiesett az NB II-ből. Röviddel később „új" edzőt kapott a Kőbányai úti együttes. A ma 48 éves *Vadász Károly* azonban nem új emberként érkezett a kőbányai csapathoz, hiszen annak idején, 1958-ban a Vasastól játékosként került a Ganz-MÁVAG-hoz. 1961-ben végleg abbahagyta, s ettől kezdve először az ifiknél, majd 1963—68 között az első csapatnál tevékenykedett edzőként. Aztán újra a Vasas következett, s tavaly nyár óta a Ganz-MÁVAG vezetőedzője. A kérdésekre ő válaszolt.

Milyen volt a hangulat, amikor újra visszatért a Kőbányai útra?

— Azzal kezdeném, hogy a volt NB II-es gárda jó néhány tagja eltávozott vagy abbahagyta. Meyer, Monostori, Marcell, Kecskés, Csukás és még néhány ismert játékosunk ebben az évben már nem szerepelt csapatunkban, amelyet alaposan átszerveztünk és megfiatalítottunk. Ez a siker egyik oka.

S az újak, a fiatalok?

— Gyökeret vertek, beváltak. Azaz — sajnos — többen kiváltak a csapatból. Először kapusunk, Polina, majd az igen tehetséges Veiland, legutóbb pedig az ugyancsak nagyon tehetséges Bodoki vonult be és lett a Kossuth KFSE játékosa. Mindez újabb átszervezést igényelt. Szerencsére a többi fiatal, köztük Gugyerás és Simon II maradt. Ők is kitettek magukért!

A Ganz-MÁVAG NB I-es szinten alapozott, s a későbbi munka sem NB III-as szintű volt!

— Ha nem így lett volna, nem nyer bajnokságot a csapat. Én hiszek a munka győzelmében. S hogy munkánk alapos volt, azt a csapat eredményei is igazolják. Nem is egy mérkőzést azért nyertünk meg, mert szünet után újítani tudtunk. A két félidő eredményei közül több a jobb második félidőbeli...

A Ganz-MÁVAG támadói elképesztő helyzeteket hagytak ki...

— Ez valóban így van. Sokszor még az üres kapuba sem tudtak betalálni. Nem új vonása ez labdarúgásunknak, sajnos, ez alól mi sem vagyunk kivételek. Ha görcsösen erőlködtek, semmi sem sikerült. Ha viszont nem izgultak, nem idegeskedtek, ment minden, mint a karikacsapás. Számos szép eredmény bizonyította ezt. Az ERDÉRT csoportunkban az utolsó, s mi tavasszal csak szerencsés góllal (a 85. percben) győztünk ellenük, ősszel pedig döntetleneztünk velük! Kikaptunk az újonc Barcstól, az újonc Dombóvártól (most kiesett), a Véméndtől, a Sashalomtól! Egyetlen élcsoportbeli csapat tudott bennünket legyőzni, csak a Pénzügyőr, ősszel, megérdemelten.

Melyik volt a legnehezebb?

— A szomszéd, a BKV Előre elleni két mérkőzés. Ősszel rossz, de nagyon izgalmas játékban győztünk 2:0-ra, tavasszal nálunk 1:0-ra. Az Előre pályán 2500-an, nálunk mintegy 1500-an látták a mérkőzést.

Nem kevés ez?

— De igen, nagyon kevés! A kiesés után sok szurkolónk elhagyott minket. Egyik főfeladatunk most a közönség visszacsalogatása. Persze a legjobb csalogató — a jó játék.

A pálya is...

— Kevés klubnak van ma hazánkban két olyan füves pályája, mint nekünk! Pontosabban: olyan remek gyepszőnyege... A sok nagy eseményt látott pálya rozoga falelátója és Kőbányai oldala?... Sajnos, nagyon öreg a lelátó, a másik oldalon omladoznak a betonkockák. De a tervek a pálya felújítására már megvannak.

Végül: mit hoz a jövő?

— Remélem az első évben bentmaradást. Bízunk abban, hogy a Ganz-MÁVAG jó középcsapat lesz.

Nagy József

Az augusztusi számunk tartalmából

Beszélgetések az NB I 1976—77. évi rajtjáról.

Kerekasztal a szakmai kérdésekről.

A sportszerűségi verseny 1975—76. évi eredménye.

A nemzetközi kupák I. fordulójáról: a BEK-ben a Jeunesse Esch lesz a Ferencváros ellenfele, a KEK-ben MTK-VM—Sparta Prága; az UEFA Kupában: Videoton—Fenerbahce, Bp. Honvéd—Internationale, Újpesti Dózsa—Bilbao találkozó.

A tavaszi pályázatunk eredményhirdetése.

BARKÁCSOLÓK FIGYELEM!

GYORS, KORSZERŰ

Elektromos kézi-szerszámok szervize

BP., IX.
SZAMUELY U. 15.

SZERVIZÜNKBEN 72 ÓRÁN BELÜL IDŐSZAKOS ÉRINTÉSVÉDELMI VIZSGÁLATOT VÉGZÜNK!

Magyar Államvasutak
BUDAPESTI IGAZGATÓSÁGA

ajánlja

FUVAROZTASSON

10 m^3-es

SZÁLLÍTÓTARTÁLYOKBAN

24 ÓRA ALATT

háztól házig fuvarozás:

BUDAPEST –

Békéscsaba	Salgótarján
Debrecen	Sopron
Eger	Szeged
Győr	Szekszárd
Kaposvár	Székesfehérvár
Miskolc	Szolnok
Nagykanizsa	Szombathely
Nyíregyháza	Zalaegerszeg
Pécs	

– BUDAPEST

GYORS BIZTONSÁGOS OLCSÓ

Megrendelhetők:

Budapesti Igazgatóság
(tel.: 228-265, 338-037)

Budapest-Józsefváros állomás
(tel.: 135-839, 139-622)

A hatvanas évek II.

Bár Chilében, az 1962-es VB-n nem sikerült a legjobb 4 közé kerülnie, a magyar válogatott általános sikert arat. Rengeteg a meghívása és mindenütt a jövő csapatának tekintik. Nem is okoz semmi nehézséget a szövetségnek, hogy kialakítsa a következő évek programját.

Közeleg az 1964-es tokiói olimpia, ahol — minden jel szerint — nagy mezőny jön össze. A „nagy" válogatott mellett tehát erre is gondolni kell. A kilátások sokat ígérők, hiszen ebben az időben az átlagon felüli tehetségek egész sora tolong az olimpiai csapatba való kerülésért.

De sorakoznak a feladatok az egész vonalon, hiszen 1962 őszén már megindul a küzdelem a mai Európa Bajnokság elődje, a Nemzetek Európa Kupájában. Menjünk sorjában...

Két év — kétszer két vereség

Az 1963. és 1964. évet a válogatott csapat házatáján a NEK határozza meg, természetesen erre összpontosít a szakvezetés. Az NDK-val, Írországgal és Franciaországgal kerülünk egy csoportba. A *Sós Károly* keze alatt pompás együttessé kovácsolódott NDK-t tekintik idehaza a legerősebb ellenfélnek, de végül is sikerül megszereznünk a csoportelsőséget. A franciákat mindkét találkozón legyőzzük, az NDK és Írország ellen egyaránt 1—1 győzelmet és 1—1 döntetlent játszunk. Nagyon érdekes egyébként, hogy Sós Károly csapatát 1963. október 9-én Berlinben 2:1-re legyőzzük, a Népstadionban azonban hajszál híján nagy meglepetés születik. Csak 3:3 arányú döntetlent érünk el, az azonban nekünk elég a továbbjutáshoz.

A NEK-döntőre 1964 júniusában Spanyolországban kerül sor a *Szovjetunió, Magyarország, Dánia* és *Spanyolország* válogatottjának részvételével. Mi mindjárt a vendéglátókkal kerülünk össze telt ház előtt Madridban. A rendes játékidő 1:1-re végződik: *Pereda* első félidőben elért góljára *Bene* válaszol a másodikban. A kétszer 15 perces hosszabbítás második játékrészében *Amancio* megszerzi a spanyolok számára a 2:1-es győzelmet. Nem szégyen a spanyoloktól saját hazájukban egy góllal kikapni, de az az igazság, hogy a mérkőzés inkább csak küzdelmet hoz, mint játékot. Bár jócskán akad helyzetünk is, a *Szentmihályi — Mátrai, Mészöly, Sárosi — Nagy I, Sipos — Bene, Komora, Albert, Tichy, Fenyvesi dr.* összetételű legénység nem képes többre. A 3. helyet eldöntő mérkőzésen *Dánia* az ellenfél. Az alaposan átalakított csapatunk is csak a hosszabbításban nyer. A rendes játékidő eredménye 1:1, a hosszabításban nyerünk végül is 3:1-re. Így állunk fel: *Szentmihályi — Novák, Mészöly, Ihász — Solymosi, Sipos — Farkas, Varga, Albert, Bene, Fenyvesi dr.* Góllövőink: *Novák* (2) és *Bene.*

1963. és 1964. év összesített mérlege egyáltalán nem rossz. Összesen 17 mérkőzést játszunk, ebből 8 győzelem, 5 döntetlen és 4 vereség — 33:22 gólaránnyal. Mindkét évben 2—2 vereséget szenvedünk, *mindig idegenben.* Figyelemre méltó, hogy győzelmeinkből 4-et, döntetleneinkből pedig hármat is idegenben érünk el...

Méltóan a magyar futballhoz

Olimpiai válogatottunk komoly esélyekkel indul a tokiói olimpiára, de a csoportmérkőzések során nehéz ellenféllel kerül szembe: Jugoszlávia együttesével. Az első mérkőzés — Marokkó ellen — nem jelent túlságosan nagy akadályt: *Bene Feri* 6 góljával 6:0 arányban győz. A *Gelei — Novák, Orbán, Ihász — Palotai, Szepesi — Farkas, Varga, Bene, Komora, Katona* összeállítású tizenegy igen jó benyomást kelt. Második ellenfelünk Jugoszlávia: amelyik győz, az jut a legjobb 4 közé. A mérkőzés gólözönt hoz, mi győzünk 6:5 (5:4) arányban. Az összeállítás annyiban változik, hogy a kapuban *Szentmihályi*, a jobbfedezet posztján *Nógrádi*, a jobbösszekötő helyén pedig *Csernai* játszik. Gólszerzők: Csernai (4), Farkas és Bene.

Az elődöntőben pompás mérkőzésen, nagyszerű játékkal győzzük le Romániát 2:0-ra Csernai 2 góljával. Az összeállítás: *Gelei — Novák, Orbán, Ihász — Palotai, Nógrádi — Farkas, Csernai, Bene, Komora, Katona.*

A döntőben — amely méltó az olimpia általános színvonalához, a *Szentmihályi — Novák, Orbán, Ihász — Nógrádi, Szepesi — Farkas, Csernai, Bene, Komora, Katona* összeállítású magyar csapat 2:1 (0:0) arányú győzelemmel, Weisz (öngól) és Bene góljával *megszerzi az olimpiai aranyérmet.*

Helsinki óta 12 esztendőt kellett várni a magyar labdarúgók újabb olimpiai győzelmére, talán ez is az oka annak a nagy örömnek, amely elárasztja a sportág híveinek százezreit.

Egyöntetű a vélemény: a legjobban felkészült, a legtehetségesebb játékosokkal rendelkező együttesé az aranyérem. Néhány játékosunk szép pályájának ez a kezdete...

Két év, amely sokat ígér

A tokiói diadal pozitív hatásai még sokáig érezhetők a sportág berkeiben. *Baróti Lajos* szövetségi kapitány, aki 1958 óta tölti be ezt a tisztét, ismét a VB-re összpontosít. A cél: túlszárnyalni a chilei eredményt! Nem lesz könnyű, hiszen az egész világ készülődik és főleg az európai együttesek adnak nagyon sokat a csapatépítésre.

Nekünk *Ausztria* és az *NDK* ellen kell megvívnunk küzdelmünket a legjobb 16 közé kerülésért. Mind a négy mérkőzésre a VB előtti évben, 1965-ben kerül sor. Az első tavaszi mérkőzést barátságos alapon *Angliá*val játsszuk Londonban: 0:1-re kikapunk egy nem valami magas színvonalú találkozón. Május 18-án Lipcsében játsszuk az első VB-selejtezőt, s az NDK-val nagy küzdelemben 1:1-re végzünk. Júniusban Bécsben győzünk Ausztria ellen. Az osztrákokat a szeptemberi visszavágón 3:0 arányban verjük a Népstadionban, majd október 9-én pompás küzdelemben, igen nehéz mérkőzést vívunk az NDK-val, s a 3:2 arányú győzelmünk azt jelenti, hogy ott leszünk 1966-ban a 16 legjobb között Angliában.

A VB esztendeje, 1966 elég mérsékelt eredményekkel kezdődik. Májusban Lengyelországban 1:1-es döntetlent érünk el, majd Zágrábban 0:2-re kikapunk a jugoszlávoktól. Igaz, június elején, egy hónappal a VB előtt 3:1-re legyőzzük Svájcot, ez azonban nem sokat jelent a Népstadionban. Mindezek ellenére határozott bizalom kíséri a csapat kiutazását.

A nagy portugál válogatottól 1:3 arányú vereséget szenvedünk, de ez tulajdonképpen senkit nem tör le, mert fiaink ennek ellenére *igen jól játszanak*, a gólokat bosszantó egyéni hibákból kapjuk. Van tehát remény a javításra. Második ellenfelünk a csoportban, a félelmetes hírű Brazília. Nos, ezt a mindent eldöntő mérkőzést olyan játékkal nyerjük 3:1 arányban, amely *a magyar válogatott történetének egyik kiemelkedő teljesítményeként vonul be a sportág történetébe.*

A *Gelei — Mátrai — Káposzta, Sipos, Szepesi — Mathesz, Albert, Rákosi — Bene, Farkas* összeállítású együttes taktikai és technikai ko.-val győzi le a kétszeres világbajnokot. A több mint félszázezer néző a liverpooli stadionban páratlan lelkesedéssel ünnepli a magyar csapatot, mert ezen a pályán — s ez nagy szó az angol labdarúgás egyik fellegvárában — ilyen színvonalú labdarúgásnak még soha nem voltak tanúi...

Eredményhirdetés a tokiói olimpián. Novák Dezső, a magyar válogatott kapitánya a győzelmi emelvény legmagasabb fokán. Jobbról a szélen dr. Csanádi Árpád, a NOB magyar tagja

Az 1968-as Magyarország—Szovjetunió EB-találkozón Farkast ölelgetik (háttal, 10-es számmal), az első magyar gólért. Szemben Szűcs, mögötte Göröcs

Bulgária ugyanilyen arányban történő legyőzése után csoportelsőként jutunk a legjobb nyolc közé. S ismét megcsillan a lehetősége annak, hogy az elődöntőbe kerüljünk. A Szovjetunió azonban ezúttal is olyan akadály, amelyen nem tudunk túljutni. Az 1:2 arányú vereségünk számunkra a VB befejezését jelenti.

Annak a külföldi szakembernek van talán igaza, aki ezt mondja a mérkőzés után: „Maguk majd akkor érnek el egészen komoly eredményt a VB-n, ha olyan klasszisú *kapusuk* lesz, mint amilyenek a *csatáraik* . . ."

Nincs idő a meditálásra

Kiesésünk a végküzdelem megkezdése előtt persze nagy elkeseredést okoz. Meg lehet érteni *Baróti Lajost* is, aki *lemond* a szövetségi kapitányi tisztéről.

Helyére — kezdetben szövetségi edzői minőségben — *Ilovszky Rudolf* kerül, aki jól ismeri az egész magyar mezőnyt. Erre nagy szükség van, hiszen néhány hónappal a VB után már kezdődnek a csoportmérkőzések az Európa-bajnokságban, amelyben három ellenfelünk *Dánia, Hollandia* és ismét az *NDK*. Nincs idő a meditálásra . . .

A hollandok már 1966-ban is komoly játékerőt képviselnek, a dánok is jelentősen feljavulóban vannak — Barcelonában két év előtt csak a hosszabbításban sikerült legyőznünk őket —, az NDK pedig egyre erősebb ellenfél.

Szeptember 7-én Hollandiában 2:2-es döntetlent érünk el, majd a Népstadionban két hétre rá pompás játékkal 6:0-ra lépjük le a dánokat. A további 4 játékra 1967-ben kerül sor. Májusban a hollandokat színvonalas küzdelemben 2:1-re győzzük le a Népstadionban, majd Koppenhágában Dánia fölött diadalmaskodunk 2:0-ra. Amikor pedig szeptemberben az idelátogató NDK ellen nyerünk 3:1-re, ez már az elődötőbe kerülésünket jelenti, függetlenül az utolsó meccs eredményétől. Lipcsében október 29-én el is veszítjük a visszavágót 0:1-re.

Az 1968-as esztendőnek két nagy feladata van számunkra: bekerülni az Európa-bajnokság legjobb négy csapata közé, s ott helytállni és a *mexikói olimpián megvédeni az olimpiai bajnoki címet!*

Persze, ahhoz, hogy az EB négyes döntőjébe eljussunk, következő ellenfelünket, a Szovjetunió válogatottját kell kivernünk, ez pedig nem ígérkezik könnyű dolognak.

Az időközben az NDK-ból hazatért *Sós Károly* veszi át a szövetségi kapitányi tisztet, s ezt a csapatot küldi pályára május 4-én: *Fatér — Novák, Solymosi, Ihász, Mészöly — Szűcs, Fazekas — Göröcs, Varga, Farkas, Rákosi.* Ez az együttes 80 ezer néző gyűrűjében igen jó összteljesítményt nyújt, s 2:0 arányú biztos győzelmet arat Farkas és Göröcs góljával. Mindenki érzi azonban, hogy továbbjutásunk még nincs biztosítva. Egy hét múlva Moszkvában *legalább* ilyen játékra lesz szükség. A szövetségi kapitány sokat tépelődik, amíg összeállítja a csapatot. Fatér sérülése miatt *Tamást* kénytelen beállítani, Fazekas helyére *Varga* kerül, a Göröcs—Varga jobbszárnyat pedig a *Komora—Albert* kettős váltja fel. A Népstadionban magabiztosan szerepelt csapat helyett egy önbizalom nélküli, kapkodó együttes játszik Moszkvában. Solymosi öngóljával a félidő 0:1, a másodikban még két gólt kapunk s ezzel búcsút mondunk az EB-nek. Ebben az évben a magyar válogatott már nem is játszik több alkalommal. A figyelem most már az olimpia felé fordul . . .

A harmadik olimpiai arany

A guadalajarai Jalisco stadionban *El Salvador* az első ellenfél. A *Fatér — Novák, Páncsics, Noskó, Juhász, Szűcs, Fazekas (Kocsis), Sárközi, (Básti), Menczel, Dunai II, Nagy L.* összeállítású csapat 1:0-ás félidő után 4:0-ra győz Menczel, Dunai II, Fazekas és Sárközi góljával. A második mérkőzésen *Ghana* az ellenfele a *Fatér — Keglovich, Páncsics, Noskó, Juhász, Szűcs, Fazekas, Sárközi, Menczel, Dunai II, Nagy L.* tizenegyünknek, amely nagy csalódást keltve 2:2 arányú döntetlennel vonul le a pályáról. Gólszerzőink: Dunai II és Menczel. A csoportelsőséget eldöntő *Magyarország—Izrael* mérkőzésre Sós Károly ezt a csapatot állítja ki: *Fatér — Novák, Dunai L., Noskó, Páncsics, Juhász, Szűcs, Fazekas, Menczel, Dunai II, Básti.* Az első félidő 40. percében Dunai II, a második félidőben, a 75. percben ugyancsak Dunai II lő gólt, s a 2:0 végeredmény biztosítja az elsőséget.

A legjobb négy közé jutásért való harcban *Guatemala* az ellenfelünk. Elkeseredett küzdelemben, olykor bizonytalan védőmunkával, akadozó összjátékkal, a 71. percben dől el a mérkőzés sorsa. Fazekas beívelt szögletrúgásából Szűcs fejeli a hálóba a mérkőzés egyetlen gólját. A magyar együttesben két csere történik: Menczel helyére *Kocsis*, Básti helyére *Szalai* áll be.

Mexicóban, az Azték Stadionban *Fatér — Novák, Dunai L., Páncsics, Noskó, Juhász, Szűcs, Kocsis, Fazekas, Dunai II, Nagy L.* összeállításban fut ki a csapat a *Japán* elleni elődöntőre október 22-én. Az első félórában nem tudunk a kitűnő ellenfél fölébe kerekedni. De amikor a 30. percben Szűcs óriási lövésével megszerezzük a vezetést, megváltozik a játék képe. Szünet után már olajozottan gördülnek a magyar akciók, s nem vitás a mérkőzés kimenetele. Novák 11-esből szerez gólt az 52. percben. Néhány perc múlva Kocsis helyére Menczel áll be. Mindjárt ezután meg is szerzi a 3. gólunkat Szűcs, a 65. percben újabb 11-es-

Az 1969-es VB-selejtezőn Prágában (Magyarország—Csehszlovákia 3:3) Dunai II a második magyar gólt lövi

Útban az 1966-os angliai VB-re Rotterdamban. Hátsó sor balról: Mathesz (takarva), Farkas, Hegyi Gyula, az MLSZ akkori elnöke, Sipos, Vinkovics gyúró, Fenyvesi dr., Baróti Lajos, egy kísérő, Nagy I, dr. Botár orvos, Rákosi, Sóvári, első sor balról: Tichy, Szepesi, Mészöly, Káposzta, Gelei, Szentmihályi, Illovszky Rudolf edző, Honti György, az MLSZ akkori főtitkára, Bene

ből ismét Novák-gól, a 73. percben pedig harmadszor is Szűcs eredményes. A vége tehát: Magyarország—Japán 5:0 és jöhet a döntő...

A *Bulgária* elleni döntő csatát október 26-án játsszák az Azték Stadionban. *Fatér — Novák, Dunai L., Páncsics, Noskó, Juhász, Szűcs, Fazekas, Menczel, Dunai II, Nagy L.* képviseli a magyar színeket a bolgárok félelmetes hírű együttese ellen, amely így fest: Jordanov — Gerov, Hrisztakiev, Gajdarszki, Georgijev, Ivkov, Dimitrov, Jancsovszki, Zsokov, A. Hrisztov, Donev.

A nagy iramú játékban kezdetben a bolgárok pontosabban kombinálnak, a mi csapatjátékunk akadozik. A 22. percben *Dimitrov* szögletből megszerzi a vezetést. A 40. percben ugyancsak szöglet után *Menczel* egyenlít. Egy perc sem múlik el, s máris vezetünk *Dunai II* révén. Ezt követőleg a bolgárok feltűnően idegessé válnak és *L. Diego* mexikói játékvezető kiállítja *Dimitrovot, Ivkovot* és *A. Hrisztovot*. A második félidőben a 8 főre csökkent ellenfél már nem tud komoly ellenállást kifejteni. *Juhász* és *Dunai II* góljai állítják be a 4:1-es végeredményt.

A magyar olimpiai válogatott tehát ismét aranyérmes.

A VB nélkülünk

Az Európa-bajnokság 1968-as balsikere már előre vetette a fokozatos további visszaesés árnyékát. Már kezdenek mutatkozni a jelei annak, hogy a közeljövőben nem sok babér terem a számunkra s ez nagy baj, mert 1969, az évtized utolsó éve, az 1970-es VB csoportmérkőzéseinek esztendeje. Köreinkben úgy ítélik meg, hogy nehéz lesz a 16-os mezőnybe kerülés, mert bár Írország és Dánia nem tűnik erős ellenfélnek, annál nehezebb lesz *Csehszlovákia* megelőzése.

A borúlátást azután gyorsan feloldja 1969. május 29-én a Népstadionban aratott 2:0 arányú győzelmünk a nagy rivális, Csehszlovákia fölött. S mikor Dublinben is győzünk június 6-án *Írország* ellen 2:1-re, tovább javulnak a kilátások. Az öröm azonban nem sokáig tart, mert június 15-én Koppenhágában váratlan vereséget szenvedünk Dániától. Ezen a mérkőzésen válik hosszú időre harcképtelenné *Albert Flórián*.

A magyar csapat sorsa a második fordulóban pecsételődik meg, a Csehszlovákia elleni visszavágón, Prágában. Pedig nem így indul a mérkőzés. Kiválóan játszanak fiaink. A *Szentmihályi — Páncsics — Káposzta, Mészöly, Szűcs, Ihász — Fazekas, Göröcs, Zámbó — Bene, Dunai II* összeállítású legénység Bene, Dunai II és Fazekas góljaival már 3:1-re vezet, s biztos győztesnek látszik. *Mészölyt Juhász, Fazekast Puskás* váltja fel. A cserék nem használnak a csapatjátékunknak, s a házigazdák kiegyenlítenek. Hiába győzzük le azután Dániát 3:0, Írországot 4:0 arányban, új mérkőzésre kell kiállanunk semleges pályán Csehszlovákia ellen.

December 3-án a franciaországi *Marseille*-ben Csehszlovákia könnyen győz 4:1-re olyan mérkőzésen, amelyen a magyar válogatott nem tud komoly ellenállást kifejteni...

Ez a vereség veti fel első ízben az MLSZ és az egész labdarúgás szakmai és szervezeti átalakításának szükségességét. A szövetség elnöksége ezt követőleg lemond, hogy átadja helyét egy merőben más szellemű vezetésnek...

Hét esztendő mérlegen

A hatvanas évek hét esztendeje, 1963-tól 1969 végéig ugyancsak változatosnak mondható, amit az itt felidézett momentumok is jeleznek. A számok az eredményekről egyáltalán nem riasztóak. Az 1963 január és 1969. december 31. között lejátszott 50 válogatott mérkőzésből — ebben a számban természetesen nem szerepelnek az olimpiai mérkőzések, csakis a hivatalos nemzetek közötti találkozókat tartják számon — 28-at megnyertünk, 9 döntetlent értünk el és 13 vereséget szenvedtünk, gólarányunk erősen aktív: 100:62.

A szakvezetés nem tudja biztosítani azonban az egyenletes jó szereplést, mert válogatott csapatunk teljesítménye erősen hullámzó. Nem sikerül sem az erőlét, sem a technikai — taktikai színvonalat tartósan a szükséges magasságba emelni. A mi csapatunk igen jó lehet *egy-egy* mérkőzés sikeres megvívására, de *sorozatra* már semmiképpen.

Az a csapat, amely 1966-ban tündökölni képes a VB-n Brazília ellen, néhány nappal később már nem elég erős arra, hogy a Szovjetuniót legyőzze. Az a csapat, amely pompás játékával 1966-ban világvisszhangot kelt, 3 évvel később nem bír Dániával a VB-selejtezőben...

E hét év leforgása alatt lejátszott 50 mérkőzés leggyakoribb szereplői (akik több mint 10 mérkőzésen játszottak) Mészöly (42), Albert (39), Bene (36), Rákosi (31), Mátrai (30), Farkas (27), Szentmihályi, Fenyvesi dr., Ihász (25—25), Sipos, Göröcs (22—22), Nagy I., Káposzta (19—19), Sárosi (15), Solymosi, Szűcs (14—14), Varga, Mathesz (12—12), Gelei (11). Ebben a periódusban kerül a válogatott csapatba Tóth L., Puskás, Nógrádi, Novák, Komora, Géczi, Nagy A., Szepesi, Kuti, Fister, Dunai L., Molnár (Vasas), Korsós, Bánkúti, Bakos, Tamás, Páncsics, Fatér, Fazekas, Noskó, Szőke, Dunai II, Zámbó, Kozma, Juhász (FTC), Dunai III, Kelemen, Halmosi, Kocsis, a régebbiek közül pedig még játszik néhányszor Sándor, Tichy, Ilku, Monostori, Machos, Sóvári. Tehát hét év leforgása alatt a félszáz nemzetközi találkozón 54 labdarúgó szerepel kezdő-, illetve cserejátékosként.

Major II László
1912–1976

Annyi nagy futballcsata igazságos bírája, a felszabadulást követő években felnőtt nagy játékvezető-gárda egyik kimagasló egyénisége — örökre eltávozott. Két család lett szegényebb egy igaz emberrel: a szűkebb, mert soha nem pótolhatja a szerető férjet, az apát; s az a végtelen nagy közösség, amely a labdarúgás szerelmeseit foglalja magába. Mindkettőért egy egész életen át dolgozott szeretettel, becsülettel, kitartással és tehetséggel.

Utolsó útját a kispesti temető halottasházától a sírig, a közeli futballpályán — annyi sikeres szereplése színhelyén — pattogó labdák tompa döngése kísérte. Szebb gyászindulót nem is kaphatott volna Major László ...

A Labdarúgás szerkesztősége egykori nyomdai korrektorától itt búcsúzik szomorú szívvel, kegyelettel.

Az utolsó forduló döntött

Nem csak nálunk, hanem a szomszédunkban is szinte a végső pillanatig kétséges volt, hogy melyik csapat nyeri meg a bajnokságot. Az utolsó forduló előtt a prágai *Slavia* állt egy pont előnnyel az élen a *Banik Ostrava* együttese előtt, amelyet szintén egy pont különbséggel követett a bratislavai *Slovan* és a másik fővárosi csapat, a *Dukla*. Minden lehetséges volt még tehát ... A sorsolás szeszélye folytán a finálében a Slaviának idegenben kellett játszania éppen az elsőségre még esélyes Slovan ellen, az Ostrava Plzenbe utazott, a Dukla pedig otthonában fogadta az ugyancsak prágai Bohemianst.

Három mérkőzés — három meglepetés ... Az még csak hagyján, hogy a rangadón a hazaiak nyertek 2:0-ra és ezzel füstbe mentek a Slavia reményei, de a Slovan sem örülhetett túlságosan végül is a győzelemnek. Megfosztotta ugyan a bajnoki címtől nagy ellenlábasát, de mivel az ostravai bányászcsapat — ha csak egy sovány góllal is — diadalmaskodott a „sörvárosban", végül is a két veszekedő között a harmadik örült ... A Dukla és a Bohemians szintén nem várt pontosztozkodása pedig azt jelentette, hogy a honvédegyüttes nem került dobogóra, csak a 4. helyet szerezte meg.

A csehszlovák bajnokságra egyébként az erők kiegyenlítődése volt jellemző. A bajnoki címet elnyert Ostravát például a kiesést alig elkerülő 14. helyezett Trencintől mindössze 11 pont választotta el! A bajnokság emelkedő színvonala természetesen jótékonyan hatott a sportág egész élvonalára, amit legjobban bizonyít Csehszlovákia nagyszerű sikere az Európa-bajnokság döntőjében. Csehszlovák barátaink azt vallják, hogy a válogatott sikereit az egyesületekben kell megalapozni, az ott folyó edzésmunka, a felkészülés nívója teremti meg, hozza magával a nemzeti tizenegy újabb eredményes szereplését a rangos nemzetközi tornákon.

Netzer nem kell!

Vajon ki hitte volna, hogy az NSZK labdarúgósportjának egyik csillaga, a világ legjobbjai közé méltán sorolt *Netzer*, annyi mérkőzés hőse és százezrek kedvence nem ér el fényes karriert Spanyolországban? Pedig így történt. A *Real Madrid* színeit magára öltő nagyszerű középpályásnak, aki — egy minden bizonnyal kissé túlzó újságíró szerint — képes volt 90 percen át megállás nélkül cikázni a két kapu között, most útilapot kötöttek a talpa alá. Bizonyára sokan visszaemlékeznek, hogy Netzer távozása az NSZK-ból nem ment valami simán. A nyugatnémet szurkolók százezrei változtatták meg egyik napról a másikra érzelmeiket és elítélték, mert hátat fordított a hazai bajnokságnak, s az anyagilag még előnyösebbnek ígérkező lehetőséget kihasználva Spanyolországba távozott. Netzer első bemutatkozásai sikertelenek maradtak. A középpályás azután megemberelte magát, olykor a gólokat is ontotta és így egy ideig gyökeret vert új együttesének első csapatában. Egy-kétszer még haza is hívta fontosabb válogatott meccsre *Schön* kapitány, de sok haszna nem volt az „idegenlégiós" játékából. Ahogy telt-múlt az idő, újra hullámzó lett Netzer teljesítménye, nem találta meg önmagát. Magatartásával is akadtak problémák, de mindezek már csak az olajat jelentették a tűzre ...

Még csak azt sem lehet elmondani, miszerint „a mór megtette kötelességét, a mór mehet". Az import-játékos egyszerűen nem vált be és a Real vezetői nem sokat teketóriáztak. Közölték a szezon végén Netzerrel, hogy szabadlistára helyezik, azaz „fel is út, le is út" — mehet! Milyen a sors, akinek kedvében még nem is olyan régen annyian jártak, akinek kegyét annyian keresték — ma már érdektelenül mennek el mellette! Változnak az idők és így múlik el azok dicsősége, akik tagadhatatlan tehetségüket elherdálják. Nem Netzer az egyetlen!

Az NB III bajnokai. Fűzfői AK. Áll (balról): Gál I., Gál B., Fehér, Kovács, Szentesi, Gerstmár, Markovits, Csurgó, Saller József gyúró. Guggol: Szász, Balatonai, Gellei, Glázer, Zaharovits, Takács

Egri Dózsa. Áll (balról): Bánkúti László vezetőedző, Vigh, Patvaros, Fodor, Csank, Zsidai, Csuhay, Horváth, Simon Flórián, technikai vezető. Kun Endre, erőnléti edző. Guggol: Birincsik, Homonnai, Barta, Galántai, Molnár, Fitala (Szántó György felv.)

Szolnoki MÁV. Legfelső sor, áll balról: Kalmár István másodedző, Varga S., Szabó Gy., Géczi, Fazekas, Ladányi, Földesi. Középső sor: Himer István edző, Nagy A., Fehér M., Repka, Holler, Rácz, Tóth Gy., Szűcs György szakosztályvezető. Ül: Pagonyi, N. Szabó T., Molnár, Papp L., Csontos (Novák Károly felv.)

Ganz-MÁVAG. Áll (balról): Simon II, Stamler, Végh, Vadász Károly edző, Balázsi, Nagy, Simon I, Marczel. Guggol: Nagy Zoltán, Berta, Vida, Lugosi, Vaskor, Gugyerás (Záhonyi Iván felv.)

Válogatottak új arcképcsarnoka c. cikksorozatunkban a 4. oldalon: Májer Lajos (Záhonyi Iván felv.)

LABDARÚGÁS. A Magyar Labdarúgó Szövetség lapja. Felelős szerkesztő: Tabák Endre. Szerkesztőség: 1061 Budapest VI., Népköztársaság útja 47. Telefon: 425-103. Kiadja: Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: dr. Petrus György igazgató. Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda, 1900 Budapest V., József nádor tér 1. Előfizetési díj negyedévre 12 forint. 76.5191 Egyetemi Nyomda, Budapest. Felelős vezető: Janka Gyula igazgató. INDEX: 25 501